dana ștefan • despre dedin, înspre înbire
înspre dedin despre din înbire
înbire din înspre despre dedin
de înspre dedin din înbire
din despre înbire de înspre
despre dedin înspre înbire
LiterNet.ro
2005

despre dedin, înspre iubire

Dana Ştefan

Redactori: Radu-Ilarion Munteanu rimunteanu@liternet.ro, Geta Rossier grossier@liternet.ro
Ilustraţii şi copertă: Dana Ştefan
Editor pdf: Iulia Cojocariu

Text : © 2005 Dana Ştefan
Toate drepturile rezervate.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format.
Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN : 973-7893-13-1

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

CUPRINS

ALICE ÎN ŢARA MINUNILOR 5
CASA ARGINTARULUI 6
CUIBUL SALAMANDRELOR FOSFORESCENTE 7
LEREDEM TEPODUM 8
FEMEI CU PUPILE MĂRITE ŞI FEMEI CU PUPILE CÂT ACUL DE GĂMĂLIE 10
ALEGE DIN MINE CE VREI 12
GONDOLELE 16
TU, CALEIDOSCOPUL 17
EU, COMPOZIŢIA 18
SANCTUARUL MĂRULUI DE AUR 23
MUZEUL FLUTURILOR LIBERI 24
TALENTUL CREATOR AL COLECŢIONARULUI 25
EU, ALBASTRUL 27
ROŞU PREGNANT 28
NUD DE FEMEIE 30
DELICATEŢURILE PRIVIRII 31

BRUMĂ-NE-AR 33
CUVINTE INSECTE 34
CUVINTE PUNCTE (subtilităţi) 35
ALFABETUL TAC 37
ALBASTRUL NAVY 40
PUPA PĂMÂNTULUI (text dedicat locuitorilor Ţării lui Uilui) 42
CUVINTE REINVENTATE 44
PÂINE NEAGRĂ ŞI STRUGURI 46
COLECŢIONARII DE VISE-COPIII 49
MĂ PLIMB LIP, LIP, SPRE CASĂ, CU UN HĂRŢUIT SEXUAL 50
UN PROGRAM DE VIAŢĂ 51
REVERBERAŢII ŞI SEMNE 53
TRANSMOLDAVIA 54
SFERA MEA 56
Ia 59
CÂMPUL DE RAPIŢĂ 60
TEMPORAR 61
UN CIORAP DE MĂTASE PE UN PICIOR DE FEMEIE 62

FĂCUTUL DE IUBIT DE VIN 63
PĂTURA ALBĂ DE LÂNĂ 65
PINGPONGÂND O STARE 66
EU, VENEŢIA 68
CIORCHINI DE GREIERI LA GLEZNE 69
O ZI DIN VIAŢA UNUI COPIL EGIPTEAN 76
DESPRE DEDIN ÎNSPRE IUBIRE 80
EXPERIMENT DUPĂ O ALINIERE 81
ŞAPTE MOTIVE DE AMĂREALĂ A UNOR ZÂNE, PITICI ŞI PRICOLICI 82

ALICE ÎN ŢARA MINUNILOR

(călătorii imaginare)

Alice a fost întotdeauna, în imaginaţia mea, nepotrivit de mare. Nepotrivit îmbrăcată pentru o călătorie, nepotrivit de neglijentă cu ciorapii ei dungaţi. Uşa, întotdeauna prea mică, personajele din poveste, prea grăbite ca să se uite la ea, iepurele alb, prea nesuferit din cauza ceasuluiăluia al lui, cărţile de joc, prea colorate, zâmbetul pisoiului, prea fără pisoi, lichidul miraculos din sticluţă, prea incolor pentru un lichid făcător de minuni. Povestea - prea captivantă printre atâtea încâlcituri. E straniu cât de simplu poţi înţelege o poveste dacă ţi-o şopteşte cineva la ureche. Ţi se pare firesc să ţi-o imaginezi rotundă ca o pecete şi, o dată ce devii părtaşă parcă la un secret, numele adevărate ale personajelor fac parte, parcă, din taină... eu merit să fiu părtaşă până şi la cea mai ascunsă taină.

Tot ce simt eu că trebuie să simt, eu merit.

Nu-mi cere chiar imposibilul, oricât de condamnată la inepuizabil aş fi.

Acum mi-e imposibil să privesc simplu o femeie nepotrivită cu propria ei poveste, dacă e atât de potrivit de mare şi atât de uluitor de frumoasă şi perfect pregatită pentru o călătorie, cu dungile ciorapului creionând erotic piciorul tras în mătase... Lasă deci taina la locul care este şi ascultă mai bine dicţionarul de simboluri care ne învaţă că, dacă aurul înseamnă nemurire, iar pietrele sunt oameni, toate metodele de alchimie spirituală sunt permise.

Piatra, pe care mi-o doresc, este tinctura mea de aur, piatra tuturor înţelepciunilor...

CASA ARGINTARULUI

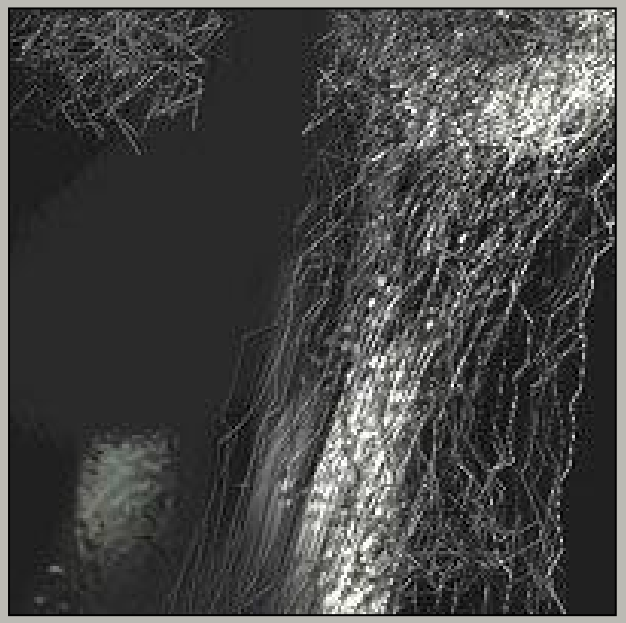

Pe o stradă, undeva, se află casa argintarului. Casa argintarului are la ferestre mici obiecte filigranate, din argint, aşezate deasupra, în nişe la vedere.
Obiectele, delicate aţe împletite şi înnodate în pietre roz, păstrează închise etanş în ele memoriile unei zile, înşirându-le, ca un reflex perlat.
Obiectele, dantelării şi preţiozităţi bătute în arginturi coclite, privelişti în lumini, din care gândul amestecă umbre desfăcând o fiecare seară, în alte grafii.
Obiectele, ţesături mulate pe forme simple, învârtite, ca un penel ce amestecă valul risipit, cât să picteze apoi din el o simplă acuarelă...
Obiectele, recipiente ce-au prins în ele fircălituri de roşuri, ca noaptea, apoi, să le descâlcească...
Obiectele, arginturi ce închid ca într-o chisea portocaliul zahărului cristal peste măruntul zilei noastre, în praf de risipiri...
Aţe încâlcite în obiecte preţioase leagă sufletul... În drumul său, prin spirale de alb, se lasă muiate luminile din umbre...
Casa argintarului are în nişe obiecte din argint filigranat ce decorează subtil ferestrele şi ele sunt atât de neapărate şi atât de liber puse la vedere, încât nimănui nu-i trece prin gând să le fure...

CUIBUL SALAMANDRELOR FOSFORESCENTE

Replică la « Veşmânt şi podoabă »
de C. M. Angelescu

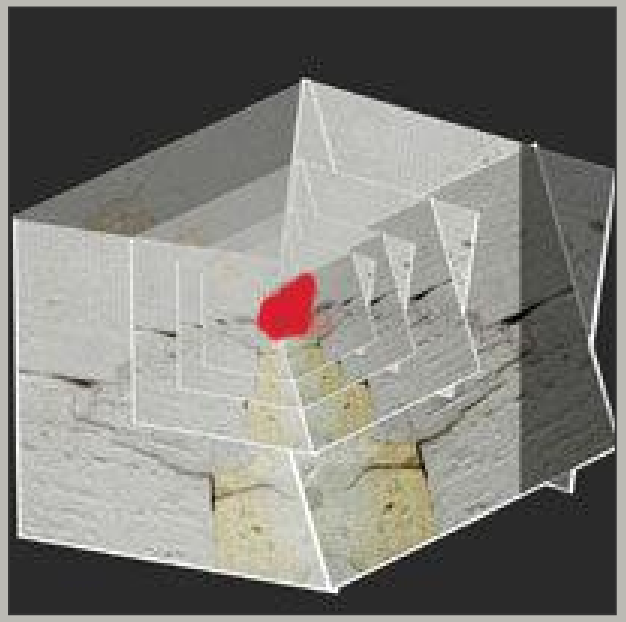

Dacă te plimbi cu gândul prin amintiri ale inepuizabilului, dai de o casă-cub aşezată undeva, dincolo de linia spartă a orizontului…
Casa are multe ferestre, ca nişte trafouri. Prin ele se pot privi detalii ca prin nişte dantelării din piatră ce orneaza feţele şi casa mai are şi uşi încastrate în alb, prin care, dacă ştii să intri prin uşa potrivită, dai de o altă casă-cub, mai mică, şi cu alte ferestre ce ţin labirintul să nu se prăbuşească, şi din casa mică intri în şi mai micul spaţiu cub, ca să ajungi să te regăseşti până în miezul tuturor cuburilor-case, unde dai de o prăvălioară plină cu pălării împletite din iarba pământului.
Am citit undeva într-o carte că salamandra fosforescentă nu există.
Salamandra este acea creatură care se hrăneşte cu focul ca să îl stingă, şi ca să aibă apoi cum inventa poeţii că ea este simbol al pietrei oprite la stadiul de roşu.
În miezul casei-cub locuieşte un barbat solitar care, aşezat ghemuit, împleteşte zi şi noapte pălării din ierburile pământului…
Pentru că doar în pălăriile din ierburile pământului îşi au cuibul salamandrele fosforescente.
Femeile care ştiu ajunge pâna la el, bărbatul, pot cumpăra pe nimic superbele împletituri şi, dacă bărbatul solitar se mai nimereşte şi fredonând binevoitor, le mai strecoară zâmbind şi câte un bănuţ de argint în buzunarul secret al poşetuţei…

LEREDEM TEPODUM

(incantaţia Evei către Adam)

Daniel Bratu :

“Leredem, leredem,
albă-i liniştea din lemn,
când te văd şi când te chem
fibre lungi îmi trec prin semn.
Safirlom, safirlom,
uit safirele în Dom
şi le ia un călător,
ochii tăi în ele dorm.
Tepetem, tepodum,
cade visul meu nebun
tremurând pe caldarâm,
scrumul din rămasul-bun.
Unsovei, unsovai,
de la răsărit un crai
aducea un lemn de mai
tăind codrul dinspre rai
iar în el te-aveam, m-aveai.”

Dana Ştefan :
Leredem, leredem,
stăm ascunşi, închişi în lemn,
şi din când în când te chem
dar rămân doar eu. Şi-un semn.
Leredem leredem,
stăm cuprinşi în alb de lemn,
în substanţe de tăcere,
fibre înmuiate-n miere...

...să se evapore cuvintele cât să lase tatuate pe
umărul meu semne, peste care gura ta să îngâne iar şi iar:

Safirlom safirlom,
urcă piatra până-n Dom,
să te legeni şi să dorm,
tepetem tepodum,
suspendaţi în vis nebun,
trecem puntea de mătase
ale verzurilor scrum,
ai ai aiiii... unşovaiiii...
tu eşti craiul meu din rai,
şi în el te-aveam, m-aveai...
Leredem, tepodum, dor de tine şi de drum...

FEMEI CU PUPILE MĂRITE ŞI FEMEI CU PUPILE CÂT ACUL DE GĂMĂLIE

La o masă verde, tu de o parte şi eu de alta. Tu spui aşa:
– Ascultă, uită-te în ochii mei, să-ţi spun eu ceva.
(Şi eu ridic privirea şi mă uit direct în ochii tăi.)
Şi tu spui iar:
–Ascultă, bărbaţii ştiu că femeile sunt de două feluri: Femei care, atunci când le vorbeşti la o masă verde, au pupilele mărite şi femei care, atunci când le vorbeşti la o masă verde, au pupilele cât acul de gămălie. Bărbaţii ca mine ştiu că femeile cu pupilele mărite pot fi uşor răsturnate pe spate, au în ele materie din aceea curgătoare, gata să explodeze sub mâini, pupilele vorbesc singure, aşa mărite, şi spun provocator «Prinde-mă în mâini, bărbate, frământă albastrul meu, cât să nu mai rămână piatră pe piatră»... Pentru că femeile cu pupilele mărite au nări dilatate ca şi animalele neînfrânte, ca şi iepele acelea sălbatice cu picioare subţiri din fibră de oţel şi coama sidefie, în care stau încâlcite miresmele pământului bătătorit din prea mult iubit... Toate acestea se oglindesc în pupilele mărite ale femeii cu pupilele mărite şi noi, bărbaţii, ştim deodată că acest gen de femeie te lasă s-o desfaci, s-o scormoneşti şi s-o parcurgi şi cu mâna, şi cu limba, şi cu privirea...
(Te uiţi la mine şi zâmbeşti din ochi. Eu stau neclintită, cu ochi în ochii tăi. Şi nu zâmbesc deloc.)
– Ascultă, mai spui tu, şi femeile cu pupilele cât acul de gămălie, bine-bine, când stau ele la masa verde, cu ochii în ochii mei, eu fac aşa şi le spun povestea aceasta despre femeile cu pupile mărite şi cele cu pupile cât acul de gămălie... Şi mă uit în ochii uneia ca asta, ultima, nestârnita, şi ştiu sigur că ea începe să se întrebe: «Oare cum sunt ochii mei? Au pupilele mărite? Să ştie oare bărbatul acesta tot ce înseamnă materia mea curgătoare şi să simtă el, din

cauza pupilelor mele mărite, că eu mă topesc să mă frământe el în mâini, cât să nu mai rămână piatră pe piatră? Sau nu am pupilele mărite şi atunci să ştie că, de gămălie fiind ele, eu nu sunt pregătită pentru un bărbat atât de năpraznic ca el?...»
(Tu priveşti în ochii mei, cu aer ştrengăresc şi complice, provocator cumva, şi eu privesc neclintită, cu ochii în ochii tăi.)
– Ascultă, spun eu încet… Ai... pupilele... mărite...

(Şi te ţin din ochi, ochi în ochi, până nu mai rămâne clipit...)
Tu rămâi suspendat în mijlocul poveştii tale, şi, pentru că eşti bărbat din acela, bărbat ca tine, năpraznic şi neînfrânt, nu-ţi mai rămâne decât o singură replică. Pentru că, la o masă verde, eu ştiu, aşa aşterne un bărbat cuvinte, nu din nevoia meschină de a le stârni din coji, ci din plăcerea de a simţi aromele miezurilor, din drag de cuvinte potrivite într-un scenariu inventat din nevoie de miezuri...
Tu mă priveşti în ochi şi-mi spui şoptit:
«Prinde-mă în mâini, femeie, şi frământă sufletul meu, cât să nu mai rămână apoi piatră pe piatră...»

ALEGE DIN MINE CE VREI

Humă albă

Pământul îşi toarnă dimineţile în ceşti de porţelan.
Mătăsuri fine de ceaţă albă-cerussa văluresc oraşul pe formele mele.
Zburătăcesc prinţese de cretă prin ramuri încâlcite de nori...

Călătoria ta imaginară

Aş putea picta pânze din materialităţile nealterate în lumină ale nopţilor de var, culoare stinsă între pereţii celor şapte lumi ale încăperilor, noi, pastă fină întocmai ca huma frecată cu apă pe piatră, în timp ce ne-am iubit, substanţă albă cu care am spoit apoi ungherele spaţiilor ce ne-au compus în anotimpurile poveştilor noastre imaginare...
Ce compoziţii suprarealiste aş putea picta din gândurile noastre, labirinturi prin care s-au încolăcit spiralate sufletele noastre încâlcite...

Creionul colorat

Nu mă îndemna să-ţi spun eu, cea cu priviri albastre-de aramă, îmbibate în negrurile minerale ale privirii tale, aşa cum nu pot nici eu, cea cu priviri de Voroneţ, să mă prefac, de fiecare dată mi se pare că mă recolorez din umbrele tale naturale în alte unghere, care nu pot fi găsite, în amintiri-imagini creionate pe hârtii, ascunse în cutii etanşe, în colţ de pod misterios...

Amestecătura din tine

Sunt Albastră, adică transparentă, vis, aromă uşoară, miez de fruct.
Tu esti Roşu-pătimaş.
Violetul, copil rătăcitor a doi părinţi, albastru-marin şi roşul-celor şapte codri de aramă.
Verdele dintre noi e atât de tăcut şi paşnic, încât se aud greierii care îşi şoptesc, în timp ce îşi construiesc o casă prin buzunarele lui...
Albul şi negrul din jur, sunt nonculori.
Calcar stabil peste care negrul de fum arde fără să lase cenuşa din care să scriu pentru tine cuvinte, ca şi cum aş picta pe pereţi...

Feliile voastre din mine

Stau în şezlong, legănat, în casa mea pătrată, cu picioarele dezgolite din vară, sprijinite de perete zgronţuros ca orezul. Beau sirop de mure şi noaptea mă lasă să gândesc...
Şi gândesc, şi gândesc pe tăcute, şi mor de dorul vostru, voi, feliile mele, ce staţi acum atât de nedrept de departe, prin firele de paie aurite ale Carului Mare, încât amintirile mi se sparg în ploi de artificii ce-mi luminează gândul, transformându-l într-un şirag de perle...
Inelul meu cu şapte ferestre mă transformă în obiect preţios...

Albastrul meu cel roşu

Am haină de războinic, faţa vopsită ca pentru luptă dreaptă, să te stârnesc pe tine, să pot sări până nu apuci tu să te dezmeticeşti, să te pot trânti şi să te bătucesc ca pe măr, să nu mai rămână nici zeama din tine...

Şi atunci, să stau eu deasupra în răsuflarea ta şi să muşc din gât, şi să-ţi înghit privirea, şi să muşc din gură, şi să te muşc din miez… Nici o milă nu am, pentru că sunt războinică acum şi te-am ales ca să mă lupt cu tine!
Te scutur apoi, până te spargi în bucăţi şi te sărut, până când nu mai rămâne din tine decât un contur în care mă torn şi mă răstorn să mă recompun şi să mă reinventez în cerc într-un pătrat, pe care zâmbetele tale să îl topească, dintr-o simplă privire…

Liniile mele geografice

În iarnă, ninsoarea cerne pământ de porţelan pe la geamuri şi focul tatuează pe pielea mea fulgi roşii. Restauratorul urmăreşte structurile mele stelare cu degetele, ca pe un traseu al unei noi hărţi cu semne menite să încâlcească şi să descâlcească noi drumuri, pentru noi explorări, într-un nou necunoscut...

Peştioaca

Noaptea îşi spulberă culoarea, vibrează verdele spre cer, adăposteşte prafurile lumii amestecându-le cu ultramarinul şi gustul lui perlat, în Carul Mare...
Eu înot în amarul lui...

Crochiul

Stai înghesuit în colţ de pod şi eu cuprind mâinile tale depărtat, dar, nici pe vârfuri dacă stau, nu ajung până la nasul tău…
În braţe nu mă poţi lua, pentru că mâinile noastre au alte treburi...

Sticla de Murano

Am visat că sunt sticlă din pastă fosforescentă şi m-am trezit dintr-o dată că nu mai sunt...
Şi, dacă eu nu mai sunt, tu n-o să mă mai găseşti niciodată, n-ai să mai poţi decora conturul meu...
Pentru că, îmi pare rău, eu nu pot fi un simplu şirag din simple mărgele de sticlă...

Eu

Pe sticla aburită se preling stele,
Stropii se sparg în globuri mărunte,
Noaptea însăilează pe smalţul străzii
Linişte...

GONDOLELE

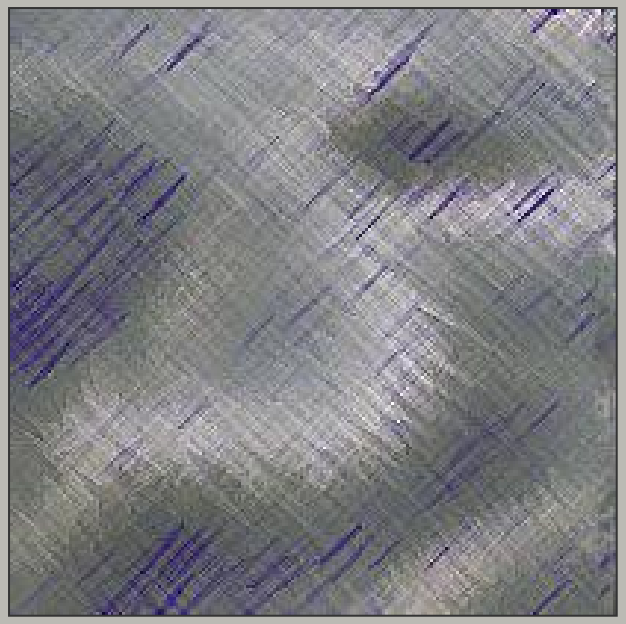

A fost odată, când în vitrine erau expuse gondole. Erau aduse din te miri de pe unde ţări şi erau întotdeauna roşii şi sufocate cu preţiozităţi de aur. Eu n-am vitrine, pentru că nu mi-am dorit niciodată o gondolă înecată în praf... Dar, ciudat, dacă e să îmi imaginez Veneţia, văd gondolele roşii cu auriu zbăute într-un gri-metalic, perfect decorativ, şi simt că doar rotirea de ape leagă oraşul plutitor, în alunecarea pe sub podeţe... Am văzut odată un film, în care cei doi eroi au trecut într-un vaporaş pe sub asemenea podeţe, legănaţi din amintiri, şi a fost acolo, preţ de câteva clipe, o metaforă foarte subtilă: obiectul plutitor, întrând în conul de umbră al podului, *a întors timpul* şi vraja a durat cât umbra...

Bărbatul şi femeia şi-au parcurs în câteva clipe, privindu-se amestecat, toată povestea lor de iubire... Apoi vaporaşul a alunecat în soare şi existenţele celor doi au fost pecetluite definitiv separat, topind-risipit iubirea în lumină.

Ştii povestea?...

(în şoaptă la ureche)

...eu cred aşa, că gondolele au puterea magică de a te ţine definitiv în conul de umbră al podului...

TU, CALEIDOSCOPUL

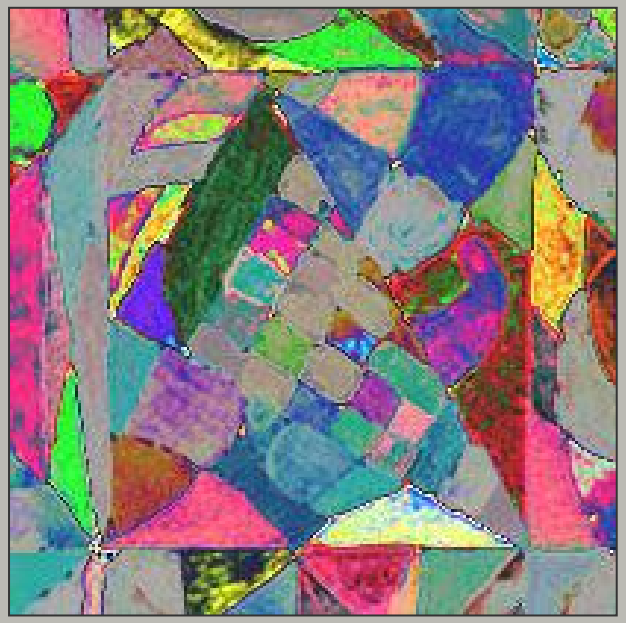

Un Caleidoscop este necesar în momentul în care ai nevoie să descifrezi flori de sticlă, ce trebuie să răsară pentru a imprima în ele amperntele celui ce le priveşte. Turnate lichid, între oglinzile ce le desprind arginitiu dintr-o rotire, ele sunt stratificări ale gândului, explozii imaginare, substanţe colorate în minuscule detalii geometrice, unde simpla lor alăturare înşiră propriile lor poveşti stelare.

Compoziţia sticlei stârneşte rezonanţe surprinse în delicate spaţii, adânc marin ale văluritelor stări, semne şi cozi căzătoare ale atât de esenţialului imaginar albastru-infinit, apoi hăţişuri inventate din verzurile crude ale minţii, legate simplu în pătrate cuprinse între alte colţuri risipite simetric, prin propriile lor imagini, oglindind...

Fragmentele se reordonează dintr-o simplă imagine rotită în spaţii ale unui altfel de întreg repetabil pe care şi-l doreşte firea...

Apoi şi valul din arginturi şi stările din roşuri din geometrizate flori se suprapun dintr-o joacă, alăturând în felii aşezate într-o privire multiplicată de şapte ori câte şapte.

Poveşti târâte prin culori sticloase, dispuneri inventive decorând suprafeţe tăioase prinse în rozete, spaţii răsucite, transparenţe arzătoare de portocaliu, alaturări de cercuri, încolăciri ce stârnesc imaginarul, vise, eliberări ale gândului printr-o simplă învârteală reflectă tot atâtea alte posibile lumi în alte posibile imagini...

Din simplul joc al imaginarului, tu răscoleşti, jucându-te translucid, dicţionarul de simboluri al oglindirii tale, stârnind imaginea unui anume anotimp parcă încastrat tenace într-o spirală pentru a multiplica memoria clipei, pe care să o aşezi spre păstrare, iremediabil, în fiinţa mea...

EU, COMPOZIŢIA

Un artist trebuie să iubească grădinăritul. Pata, punctul şi linia sunt uneltele de grădinărit. Chiar dacă pare mult mai generoasă, Pata Amprentală este totuşi cea mai simplă formă de manifestare a omului primitiv. Omul cavernelor a înţeles cel mai bine cum se întâmplă asta, o dată ce şi-a mânjit palma cu roşul animalului răpus, aplicând-o apoi victorios pe peretele casei sale. Nevoia aceasta nu a însemnat însă o *personalizare* a omului cu palma roşie, putem vorbi de evoluţie doar când vom descoperi palma lui conturată stângaci, cum nici un grafician de azi nu o ştie reproduce atât de expresiv.

Semnul devine astfel *semnificaţie* şi de aici ne întrebăm, năuci puţin, de ce nevoia aceasta de a se desprinde din Real, a omului simplu?
Palma decorativă nu mai e o simplă *amprentă*, ea devine automat *spiritul întruchipat* al omului năuc-hăbăuc, anticipând abstract o evoluţie care va alătura astfel, pe acelaşi perete afumat de vreme lungă, cópii miraculoase, suprapuneri de linii, pete şi puncte, reţele suprapuse într-un balans perfect, mijloace de expresie plastică adică, în care punctul este primul semn *elevat* din care se trage mai apoi linia, toate reprezentări ale unei lumi aşezate într-o curte ideală: Compoziţia.

Călătorind în timp, să spunem aşa, că ne-am dat odată şi odată seama că pata, punctul şi linia sunt tare asemănătoare, ele, cu notele muzicale şi apoi cu literele pe care întâi le înveţi, apoi le citeşti să te obişnuieşti cu ele,

ca, în final, să poţi compune, să iasă poezia! În artă, înveţi să pricepi noţiunile acestea abstracte, pornind de la studiul naturii. Desenul adică. Natura însăşi este pentru un artist, privirea! El trebuie să găsească individualitatea fiecărui exemplar, desluşind tainele fiecărui bob de nisip, fiecărei scoici sau salamandre, ale Iepurelui Alb al Lunii, în fiecare cerc în cerc al apei, în fiecare plantă.
Dürer spunea că însăşi natura înseamnă artă, şi că o posedă doar cine o poate desena... De la impresionişti încoace, însă, artiştii au descoperit din aburii minţilor prea înecate superb în iubire şi alcool, că nu ne e de ajuns natura. Măiestria e, da, să o înţelegi, să-i deprinzi legile ei organice, ca să o poţi prelucra într-atât, încât să sune ea ca o muzică, dar să şi aibă aroma unui vers.
Culoarea se aşterne apoi după legile ei, pe osatura desenului, îmbrăcând subtil schelăria, cam aşa, ca şi cum ai zugrăvi o casă.

Pentru că atunci când gândesti la o culoare, nu te gândi la obiectele colorate în acea culoare, ci la simbolurile, însuşirile ce se pot traduce prin culori.
Roşu înseamna luptă. Înseamnă eroism, patimă şi putere, forţă şi acţiune dinamică, ritm, Împăratul Roşu nu degeaba este el *Roşu*, în poveste el ţine pe umeri o împărăţie zugrăvită ideal, tărâm al perfecţiunii, ca să poată acolo să se coacă cei mici... Cui îi sunt potrivite aceste însuşiri, ştii?
Bărbatului... Voi sunteţi pătimaşii, voi ţineţi în mâini frâiele lumii, voi spargeţi uşa cu umărul, voi ştiţi cuprinde pătimaş, voi pipăiţi cu degetele voastre mătasea...
O femeie e *Albastră,* pentru că e diafană, aer tremurător, eterică şi visătoare, sensibilă la adiere şi mângâieri. Fecioara e albastră, zahărul e împachetat în albastru pentru că e dulce, o femeie e vis, ideal, trasparenţă şi fum, o femeie vibrează ca undele pe apă...
Violetul e cea mai smucită culoare, să n-ai încredere în el, e lunecos şi de aceea nu va putea lega prietenii niciodată, e ascuns în tenebre, Baba Cloanţa e violet, n-o să vezi niciodată o astfel de babă albastră sau galbenă, sau nici pe departe, ea, verde-brotăcel...

Şi pentru că e acolo *Galbenul*, în mijlocul lor, avertizor şi precaut, echilibrat chiar dacă e atonic cumva, el nu participă la discordii, el potoleşte, astâmpără, face pace... e cu trei paşi înainte mereu …
Verdele e odihna, echilibrul întruchipat al naturii, suflet zbătut de pereţii interiori până spre cumpăt şi Lumină.
Şi apoi, toate nuanţele, ce se nasc din căsătoriile culorilor între ele, sunt culori care împrumută genele părinţilor: *oranjul* este copilul roşului şi al galbenului, poate fi energic sau împăcat, *indigo-ul* poate fi rezervat dacă-l moşteneşte pe albastru, sau exploziv dacă seamănă cu mama lui, iar *albului* şi *negrului*, nonculorile care ajută culorile doar să se deschidă sau să se închidă, li s-au dat, ca să nu se supere, cele mai semnificante simboluri: puritatea absolută şi eleganţa supremă.
N-o să vezi niciodată un dirijor îmbrăcat în frac roz...
Şi-apoi, au vârste culorile.
Ne întoarcem la *Roşu*: Luptătorul, bărbatul Roşu adică, e un roşu permanent, pe măsură ce se coace devine mai înţelept, mai aromat. Şi-atunci, prinde patina *bordo*, *roşu englez*, umbră arsă (ciocolată amăruie), *siena* (ceramica roşie arsă în cuptor), precum şi *purpuriul* care e cerebral, distant şi rezervat spre rece.
Şi în joooos, dăm de *Roz,* copilul *Roşului*, prostuţ şi strepezitor la dinţi când îl priveşti.

Compoziţia e cea mai spectaculoasă felie, pentru că aici ai voie să te joci cât te ţine inima. Dar, pentru ca am stabilit că tu eşti mic şi neştiutor adică în a te zbengui fără să te zdreleşti la genunchi, eu te ţin în Curte. Curtea este spaţiul unde te joci cu punctele, cu liniile, într-un câmp de pete colorate. E foarte important spaţiul acesta, pentru că nu e totuna să te poţi ascunde într-un colţ al unei curţi pătrate ca să nu fii găsit, sau să te roteşti în cerc gândind că uite ce motocrosist grozav te ţii, de vreme ce nu dai tu cu capul, de nici un colţ!
Chinezii au scris despre infinitate, numind-o un pătrat fără unghiuri.
Cercul înseamnă aţă de mătase, înfăşurată pe un deget.
Inelul concept...
De aici, cuvintele - ca ciupercile după ploaie.

Vezi tu, eu, femeia adică, percep diferit simbolurile lumii. Pentru mine, cercul e însumarea perfecţiunii, fără colţuri ea, fără asperităţi, cercul e matricea unde iau naştere fiinţele, înlăuntrul mamei e cerc perfect, fătul stă rotit ca o minge, oamenii se prind de mâini, şi apoi ce e dansul, dacă nu un mod de a exprima prin cerc legătura perfectă, născută din mâini ce se ţin în rotund.
Un prieten, cu creioane în buzunare şi el, m-a învăţat că perfecţiunea poate fi şi pătratul. N-a ştiut prea bine să-mi explice de ce, el nu e meşter în cuvinte, a gândit doar ca un pătrat, şi primul meu gând a fost atunci: "Au apărut şi colţuri!", semnal suficient ca în pripeală să-mi analizez panica şi să mă gândesc că ne-am desprins din mâini...
Am mestecat apoi, gândindu-mă la un bărbat care a ştiut să explice foarte frumos ce e pătratul, Brâncuşi, de exemplu, şi am înţeles că bărbaţilor poate să le fie conţinut în întreg până şi cubul. Poate un întreg chiar mai solid, mai trainic decât cercul sau sfera.
Să fie aşa, că, ancoraţi în real, bărbaţii simt cubul ca simbol al stabilităţii, al trăiniciei, la fel ca şi Brâncuşi care, în "Sărutul" său, a încastrat în cub femeia şi bărbatul, uniţi într-atât, încât din cei doi poţi ridica o casă?
Cerc în pătrat…
Pătrat în cerc...
Pitagora vorbea despre socotelile omeneşti referindu-se la triunghi. Triunghiul înseamnă Sfânta Treime, pătratul era Omul în mintea preoţilor egipteni, aştrii peşterilor preistorice cad liber, pătrate, din care se desprind cozi liniare paralele, Leonardo a încadrat omul-Vitruvian în proporţiile divine aşezându-l într-un pătrat înscris în cerc. Formele geometrice sunt metafore ale limbajului uman nescris ce definesc relaţii între oameni limpezi, sau omul ce tinde spre desăvârşitul echilibru interior.
Pentru că echilibrul este acea formulă de repartizare a elementelor în care întregul devine un caracter de "necesitate" în toate componentele sale. Acolo este şi povestea, tocmai în acel loc unde îţi vine să îţi focalizezi privirea!
Forţa gravitaţională a lucrurilor ne face sa trăim într-un spaţiu în care, cedând atracţiei exercitate în jos, cazi liber spre baza pătratului… Ca şi cum te-ai supune…
Noi am avut însă nevoie să inventăm poetic: "Orice obiect care stă la bază, solid şi ancorat, e trainic şi stabil".

Frumuseţea rămâne astfel doar în capacitatea artistului de a inventa o lume răsturnată, care să poată sta în echilibrul ei propriu, într-un spaţiu generos cum e pătratul, cercul, rombul sau toate celelalte forme geometrice, trasate riguros cu ustensilele matematice.
Artistul e, totuşi, printr-o încăpăţânare dureroasă, deasupra acestei Lumi Reale, ordonând jocul în joc de joc, ca un labirint din materialităţi diferite ce îmbracă această Reală Lume, în definitiv după esenţa curgătoare ce inundă sufletul unui simplu om, el, cu har de la Dumnezeu...

SANCTUARUL MĂRULUI DE AUR

labirint,
miez de busuioc şi cozi în nopţi de ape zmeurii,
eşti nevăzut,
nu îl ating inflorescenţe violete
dar în el se află munţii,
eşti tainic,
în el se află izvorul,
iar Grădina,
din lemn de cimbrişor sunt porţile,
deschise să ies, deschise să mă întorc,
adulmecare de mijloc imprimată pe piele,
eşti unitatea primordială a haosului,
tu eşti iscat dintr-o magie,
eşti printr-o fecundă esenţă
desăvârşit,
...era Gradina ca un labirint,
clipă de foşnet şi sufletul meu zidire
ohhhh...
tu eşti o r i c e formă,
şi vei fi şi după ce lumile se vor sfârşi
pentru că,
tu eşti însuşi labirintul meu
dedin, înspre miezul grădinii mele...

MUZEUL FLUTURILOR LIBERI

Există o ţară despre care îmi vine să spun: «Să nu uit să dau culoarea mai încet», pentru că pot citi în ea despre mine, ca dintr-o carte de pictură despre cum să învăţ să pictez fluturi.

Nu-mi mai rămâne aşadar în minte din ce sunt eu, decât doar unicul spaţiu, unde, sub o uriaşă cupolă de sticlă se află cel mai straniu muzeu al Fluturilor Vii, ai căror aripi muiate în cele şapte culori ale Curcubeului dau Albul cel mai perfect, făcând să vibreze Lumina de jur împrejurul picturii...

Şi atunci cântecul spune: *Pietrele-s mai albe şi iarba mai albastră*, şi dacă anotimpul meu înnoadă firele ce mă leagă de tine pe pământ, (*leagă, leagă, leagă*), vor părea că ele sunt prelungiri ale firelor de mătase lăsate în urmă de fluturi, ce leagă prin zbor toate culorile noastre împletite, de cele Şapte Ceruri...

TALENTUL CREATOR AL COLECŢIONARULUI

(sau dedicaţie celor cu creioane în buzunare)

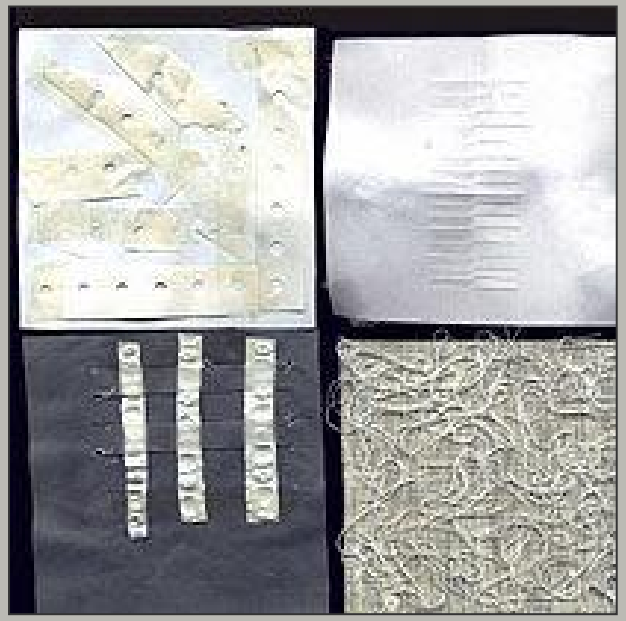

Roşu

Roşu n-ar avea voie niciodată să fie trădat de Copacul Verde din Poveste, care mărturisea într-un scenariu amar: "Eu nu pot fi de partea nimănui, pentru că nimeni nu este de partea mea", pentru că numai copacii sunt în stare să-şi inventeze ramurile în raportul acela ideal, şi-atunci copacii trebuie să devină Roşii ca să supravieţuiască aşa, peste tot, cu rădăcinile înfipte într-un curcubeu.

Oranj

Portocala spiritului din care se nasc fiicele cerului şi ale pământului totodată, păstrând fidel în sferă aromele cumpătului apărat de patimi, prin credinţă.

Galben

Nu oriunde *Galbenul* ştie transforma gândul în spic, din care, dintr-un loc anume, se ţes, intens şi ample, însufleţite lumini, zugrăvite simplu pe pereţi de ctitorii, ca să îi înveţe pe oameni să se înalţe la Dumnezeu.

Verde

Imagini de abis, destine de culoarea absolutului născut din ploi verde-mineral, florile speranţei ce îneacă în sine ierburi de vrajă şi de leac...

Albastru
O femeie: smalţuri bordurate, muiate în sidef, furnici dulci rătăcite prin colţuri, lipiciuri lunecând pe sticle, săruturi, amestecătura prinsă în construcţie...
O femeie: bărbatul ce primeşte amintirea şi iarăşi o răsfrânge.
O femeie: bărbatul ce iubeşte pătrat în cerc.
Cerc în pătrat.

Indigo
Măsura roşu-albastru, echilibru între pământ şi cer, simţuri amestecând sufletul-ritm al inteligenţei într-o alchimie incantată în şoapte, ca dintr-un ritual.

Violet
Paşi în echilibru pe sfoara de mătase, treceri şi petreceri de cuvinte învârtite de şapte ori câte şapte la încheietura unei mâini.

Curcubeul, oameni simpli, cu har, ce se privesc îngăduitor în picturile colecţionarilor de vise ce au darul de a inventa doar spaţii în care să poată exista o pictură frumoasă, cu copaci roşii încărcaţi de fructe rotund portocalii, ce ţes însufleţite lumini hrănite din ploi minerale, unde un bărbat şi o femeie se cuibăresc compoziţional, incantând şoapte, ca dintr-un ritual, în timp ce cuvintele-greieri cu perle la urechi le sună muzica sferelor, de şapte ori şapte...

EU, ALBASTRUL

(Călătorii imaginare)

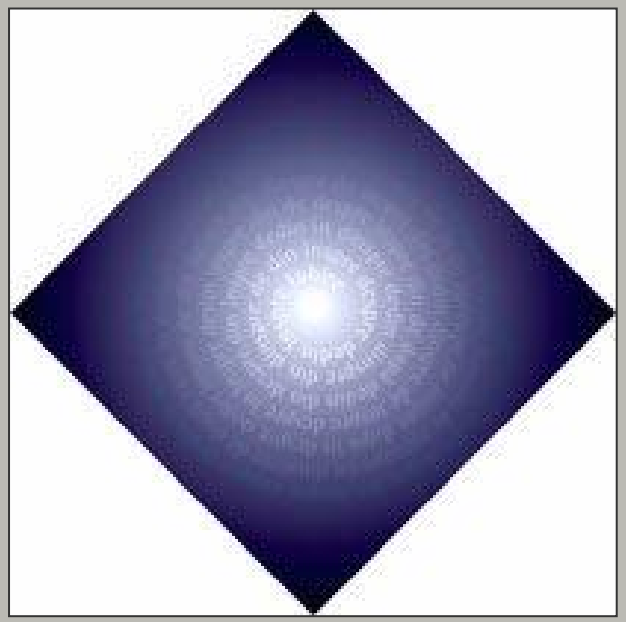

Cerul meu vibrează în constelaţii împodobite cu seminţe de gând, coapte în pridvor, structuri inepuizabile mă îmbracă, mărgele fără număr înşirând în ţesături tivite cu roşuri, irizări ale unui altfel de Cer...

O bordură de alb, petrecând mătăsoasă Cerul ca un legământ, astâmpără obsesiile mele picturale în care, printre albastrurile grave ale unui alt anotimp, se însăilează şi detalii din vechile mele grafii: Albastru-ctitorii cu sfinţi zugrăviţi auriu în humă, Albastruri reinventate-unitar, Albastruri-vaporoase învelind suprafeţele mele unduitoare, Albastru-transparent-tremurător, Albastru-catifea ce păstrează aromele arborilor mei de scorţişoară, albastruri ce compun imagini fără să mă risipească în fragmente alunecate, ci totul e vital, compoziţie cerc în cerc, frenezii de albastruri brodate cu dantelării din aţe, aşezate pe un fond de Cuvânt Albastru-aviator, peste care albastruri zdrelite sună senzorial sufletul meu zemuit, în tainice rafinamente...
Îmi recompun astfel perspectiva Albastră-abstract, unde, tainic nod între albastruri, Cerul reface peste minele meu un Albastru-Fluviu, impuls creator, cât să pot să mă nasc în alte şi alte nuanţe, în tot atâtea feluri de Ceruri de Eu.

Din două mâini ce se ţin, Albastrul lor reverberează în acorduri ce îndeamnă ca sufletul să le cuprindă, şi să le încâlcească... Pentru că degetele frământă feliile de Cer, la fel de bine cum ştiu să arunce piatra, în albastrul unui lac...

ROŞU PREGNANT

Roşu Pregnant înseamnă:
Argint coclit. *Griuri colorate.*
Vin roşu-vânat tămâiat. *Roşu violet.*
Miros de animal cu coama încâlcită din prea multă alergătură pe câmpuri. *Umbră arsă.*
Pătură ţesută la război de casă, din lână dărăcită inegal, cu noduri, aspră ca o barbă nerasă pe sâni. *Roşu cadmiu.*
Aromă de tutun verde, dulce-amărui. *Roşu siena.*
Rugozitate de piatră amestecată din lipiciuri pe foiţe subţiri de cuarţ. *Roşu permanent.*
Iarbă albastră, uscată şi îngrămădită într-un spaţiu protector din lemn. Ca o şură. *Roşu cărămiziu.*
Limpezime a minţii imprevizibile, în stare să recurgă la cele mai neaşteptate mijloace, ca să conducă jocul. Inteligenţă sclipitoare, stăpânită autoritar. *Roşu imperial.*
Logică şi eleganţă în judecăţi de valoare. *Roşu englez.*
Istorie fascinantă, cu lumi care îmi sunt cunoscute. Sentimentul că pot zâmbi, mişcată de reacţii şi gesturi copilăroase. Foame de răsfăţ. Posesie. Val. Inepuizabil. Zâmbet ca o părere. *Roz.*
Smuceală şi furtună, doar cât să ascundă imaginea intactă de copil. *Roşu vişiniu.*
Poveşti frumoase. *Cu zâne, cu Păcală şi Tândală, cu piticoţi făuritori de fire de aur trase în fuioare, ploi rupte din ceruri şi ploi de taine, şi taine, şi mâini ce încearcă să ţină înlăuntruri, şi mâini care încearcă să atingă, şi mâini imaginând urşi polari puşi cu botul pe labe, imagini inventate pentru fete sau rusoaice, femei cu inima largă -*

rusoaicele ştiu iubi câinii - imagini cu personaje fantastice, din părţi de animale cunoscute, cu solzi de peşte şi cozi de păuni şi creste de cocoş şi gură de bărbat în loc de cioc, cu un deget care ameninţă dacă nu stai cuminte, cu maci portocalii şi spirale încolăcite, parcurse din priviri.
Roşu cinabru.
Prăpădenie amestecată cu lene. *Carmin.*

Pregnant înseamnă definitiv Bărbatul ce iubeşte într-o singură culoare, Roşu Purpuriu, pentru ca eu să pot să mă recompun într-un întreg, prin această simplă imagine:

Imaginea desăvârşită a unui lipici zemuit al roşului cireşelor amare, întins de un singur deget cu inel, pe o farfurie...

NUD DE FEMEIE

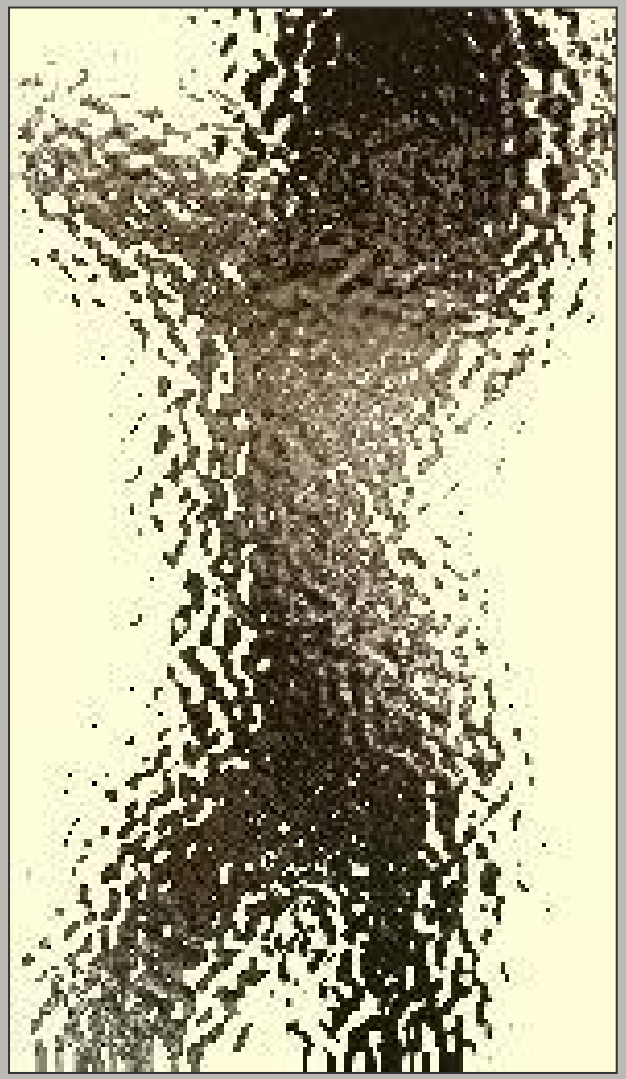

Motto:
Doar atât: încredere.
Nu se scutură petalele
tocmai aşa?
(Issa)

O femeie: Nebuloasă cu ochi verzi, incandescenţă brodată cu aţe albe, însăilate mărunt, strălucire delicată desfăcând petale, spaţiu geografic ursit să poată fi parcurs, însemne tatuate pe umăr dezgolit, mătase încolăcită după gât, cerdac înecat în iedera cuvântului, şoapte picurate în ureche, sâmburi de cireşe sărutate mărunt, mătăsuri lunecând din mâini, smalţuri bordurate, muiate în sidef, furnici dulci rătăcite prin colţuri, priviri lunecând pe sticle-lipiciuri, amestecătură melodică prinsă într-o mărgică, început de lume, foc şi risipă, priviri din lânuri tricotate în punct leneş, miez al pământului ce fierbe mărunt, capriciu aruncat printre cristale, gând strecurat prin albituri, ochii fosforescenţi ai unui bărbat, cuib de gânduri uşoare, ierburi de vrajă împletite, dâră de mireasmă şi amestec de grădini, minge rostogolitoare într-o cutie, amestec de nisipuri, amestec de hăţişuri fierbinţi, priviri într-o oglindă, labirint, taine şi neînţelesuri, amestecând...
O femeie: bărbatul ce cuprinde.
O femeie: bărbatul ce răsfrânge...
O femeie: bărbatul ce o decorează, pictând-o cu mărgele, înşirând...

DELICATEŢURILE PRIVIRII

Motto:
Dintr-o carte pe care o voi scrie despre miezuri şi zâmbete...

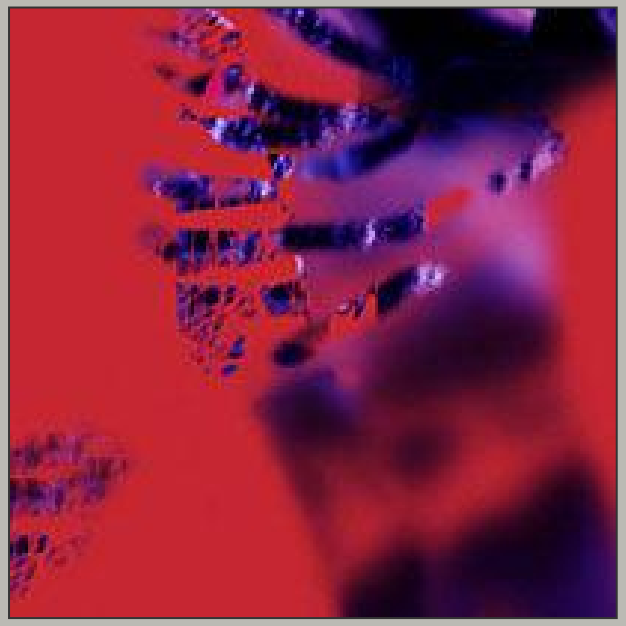

Surâsuri învelite în miezuri de priviri

ingrediente:

- un pliculeţ cu surâsuri de-abia încolţite din miezuri roz.
- cât cuprinzi în trei degete, de două ori două priviri pătrunzătoare până dincolo de coji.
- câteva acorduri cât să ungă până în suflet lutul zmălţuit, cu peneluri prinse în codiţe ale notelor muzicale.
- un deget ce atinge.
- o ceaşca plină ochi de speranţă cernută.
- şapte frunze cu clorofilă - de preferinţă mentă.

mod de preparare:

Se scaldă surâsurile în două vase de lut, aşezate într-un pridvor.
Se amestecă miezurile într-o chisea cu amprente din degetele împletite, până ce se transformă miezurile într-o pastă

fosforescent-mentolat-fluidă.
Se fierb în *bain-marie* privirile, atingerile şi speranţa cernută.
Se pătrunde totul încet, încet, atâta timp cât arde focul, se adaugă esenţa de clorofilă şi se decorează cu priviri albastre-aurii. La mijloc, umbre roşii.
Se servesc pe o clasică linie melodică, surâsuri învelite în miezuri aşezate rotund, pe suporturi mătăsos colorate, în toate culorile pe care le meriţi.

Vinul să fie roşu, rubin-ameţitor…

BRUMĂ-NE-AR

(lui Daniel)

brumă-ne-ar în sete vin, leagă laolaltă,
grana cupa de pelin, sete-ţi adăpată,
roua argintată-n ghioc de-albastru-mi cată,
rostogol să te arăt, cânt descânt pe dată,
iasca-mi arsa ta din eu, miezurile şoapte,
sete-mă ca să licori, toamna, legănate...
brumă-ne-ar de crengi şi-un foc, urmă-adulmecată,
cerne-mă de curcubeu flăcărilor toată,
nopţilor mă licuri-zi, legământuri ş(o)apte,
brumă-ne-ar gurile-n vii, nopţi de miazănoapte,
roşuri-vin-m-arăt suspin şi poveşti în poartă,
nod mă leagă-mă-ntr-un pin, dulce-nmiresmată,
ţine-mă ca să te ţin, brumă înc-o dată...

CUVINTE INSECTE

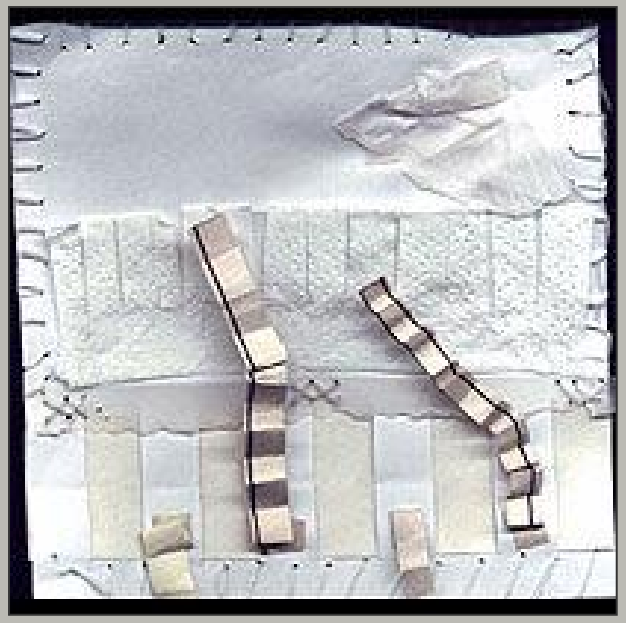

Să mă plimb pe străzi caşerate din hârtii, ca printr-un oraş al Mătasei-Fir de Borangic, atentă la răsfoirile frunzelor-litere ce roiesc în copaci şi privirea furtunoasă din tine aruncată peste vălurita mea aşezare de mătase, să mă oblige să devin navigator într-o bărcuţă de hârtie ceruită, dacă vreau să supravieţuiesc, nori să fim atunci mai bine, ca să pot face eu, cu mâinile mele o gaură în cer şi să mă uit de-acolo să văd cum mă îmbuc eu, apă, cu pământul tău, lemn al arborilor de scorţişoară dacă am fi, sau piatră, să păstrăm rezerve în scorburi, să desfăşurăm gândurile lent, în miezuri de granit, sau nu vrei să fim noi sticle de Murano, gândeşte cum am putea citi sentimentele noastre prin transparenţe, unde le-am ascunde, sau e nevoie să le ascundem? şi cum ar trebui să arate spaţiul în care locuim?... tapetat probabil cu perne moi, ca atunci când ne iubim năpraznic, să nu ne spargem când vom cădea pe jos şi oh, căptuşelile sufletelor noastre, cuarţuri colorate şi imprimate în masă, translucid, aşa cum numai meşterii sticlari din Laguna Albastră ştiu incanta magica formulă, putem fi arome de zmeură, alune sau mentă, cremă de zahăr ars sau vanilie cu moţ de fistic şi atunci ar trebui să avem grijă să nu ne topim şi să nu ne prelingem pe degete, atunci când ne amestecăm lipiciurile …

Ascultă-mi poveştile cu privirea, priveşte-mi cu amprentele mâinii sărutul, gustă-mi cu auzul parfumurile acordurilor ce se nasc din şoptit, înalţă-te cu mine în nuanţe diluate, să devenim oameni-insecte, încâlciţi în aerul zbătut, ca dintr-o pictură pe mătase…

Oamenii-insecte păstrează pe vârfuri de aripi, culorile cuvintelor-puncte…

CUVINTE PUNCTE
(SUBTILITĂŢI)

Motto:
...cuvinte printre puncte
...cuvinte punctiforme
...cuvinte punctate
...puncte printre cuvinte
...cuvinte ca puncte
...cum e?!

E aşa:
Prefer subtilităţile cuvintelor puncte, gamelor deviate în diezuri şi bemoluri, rrrrrrr-urile sunt linii prea şerpuite pentru echilibrul meu compoziţional, eu sunt subtilitatea sentimentului pe care ţi-l port.
Aşa e.
Subtilităţile se consumă doar prin tăceri ale cuvintelor, priviri ce se pierd până şi de cuvintele de-abia bănuite în respiraţii pe curbele cu semne şi-atunci e imposibil să nu înţelegi de ce mă rup de dorul de-a ajunge la semnele acelea, cuvinte puncte, ahhhhhhhh, călătorie miraculoasă cât toate cuvintele mele marcate de continuitate, un ocru pământ pe care trebuie să-l pipăi cu degetele, cât să-mi rămână auriul din el – amprentă pe mâna mea desenatoare, mmmmmmm... şi privirile cuvintelor uitate, ce să mă mai facă încă o dată într-o altă viaţă să îmi amintesc toate cuvintele şi albastrurile

ocrurilor şi auriurilor şi liniilor şi aiiiiiii... toate punctele de pe lume să le pot simţi când sunt cu tine, de data aceea tot cât pot eu cuprinde, de data aceea tot cu uluială şi în tihnă, pictural, cum iar vreau eu de data aceea şi iar cât îmi trebuie mie, iar cât pot eu aduna şi dărui şi duce, dar... cât pot eu de mult să pot privi, privind fără cuvinte, numai la tine.

Mai dăruieşte o dată, pentru că trebuie să mai învăţ să învăţ să privesc subtil, până chiar şi dincolo de punctele tale tăceri...

ALFABETUL TAC

Dacă există în geografia mea spirituală o tainică alternanţă între ape fără de sfârşit şi scurgerea de clepsidră a silabelor-cuvinte în picături de timp, aş putea trece peste cuvânt şi, mai mult, aş fi în stare, uite, acum pe loc, să-ţi inventez şi o poveste, după un dicton al unui pictor oriental, care spunea: "Arta cuvântului este viaţa spiritului prin ritmul lucrurilor"...

Dar tu iar ştii că poveştile mele au fost şi sunt de fapt drumul meu până la tine şi, dacă eu sunt în stare să fac gesturi cu adevărat ample, nu doar colorate cum s-ar părea, este pentru că, vrând, nevrând, Eu-l meu e fără contur care să-l limiteze, un fel de albastru-depărtare, pentru ca, dacă tu vei spune "mai îndepărtat de atât nu se poate", să pot spune eu, "sunt albastră şi încă şi mai albastră, pe lume"...

Întotdeauna am poftit să-ţi scriu şi despre albastruri, subtil, ca toate scrisurile mele pentru tine, pentru că albastrurile se pot desena din linii elegante, ce fâlfâie ca aripile zburătoarelor.

Şi acum sunt tentată, uite, încă să-ţi mai spun că albastrul păstrează memoria Verdelui primordial şi de aici, până la construcţia îndrăzneaţă a tuturor albastrurilor smălţuite ale lumii, susţinute de pilaştrii ridicaţi la două palme de nisip, e o distanţă ce nu ne mai surprinde pe niciunul..

Tu de aceea te-ai minunat de mine.

Pentru că a trebuit să-mi descifrezi subtilităţile de albastruri...

Nu ştiu cum poţi să fii tu aşa de liniar, în mine liniile n-au cum să-şi păstreze simplu, condiţia.

Amânările unor evenimente mult aşteptate, anotimpul care vine ca să-l ţină în coadă pe celălalt, aparenta senzaţie că numai dacă gândesc se nasc istoriile şi poveştile cu pricolici, licurici-zgândărici şi zâne, fac să se transforme liniile mele în spirale, cerculeţe sau cârliguţe şi atunci, pentru ca să stăpânesc compoziţia, hotărăsc să ajung încă o dată acolo - înapoi, înainte? - când aveam bunăvoinţa să le inventez.
Să inventez că desăvârşirea trebuie că înseamnă să te exprimi fără cuvinte...
TĂCÂND.

Pot să tac atât de spectaculos, pe cât de exuberant ştiu compune focuri-artificii de cuvinte, despre cât de frumos va fi când o să ajung să tac.
Acum nu mai e nevoie să-ţi explic ţie cum vine asta, imaginează-ţi tu, pentru că te-am investit cu darul acesta, dăruind tot ce înseamnă pe dinăuntru să taci.
Acum sunt un scenariu pe care nu l-am inventat eu, povestind ce şi cât, şi până unde sunt, dincolo de hotar...
Fără călătorii, mestecând numai în pământ uns cu apă, ţi-e poftă doar de papalaşcă. Ce pot inventa, e doar pământul din mine, ce ar semăna acum cu ciocolata lichidă lipăită simandicos de cucoane.
Dacă spun că tac, înseamnă că-ţi rezerv cele mai fine delicateţuri. Apoi e şi vara, care se apropie...
E prea pregnant... prea mult să inventez deodată.
Şi drum, şi tu, şi un Albastru Voroneţ...
Îmi TREBUIE să tac, pentru că TREBUIE să fac de data asta drumul de la tine până la mine, în Vara tuturor Albastrurilor de Voroneţ.
Deci, ceva se întâmplă. Veştile bune mă obligă să zâmbesc.
Mă entuziasmează micile şi delicatele picturi.
Mă pregătesc pentru o călătorie în centrul pământului, care s-ar putea să mă lase fără suflare, dacă, nălucă-hăbăucă aşa cum sunt, ajung la o gară după ce va pleca trenul...
Gândul acesta, al nonconcordanţei, mă încremeneşte.

Uite cât de frumos îmi rămâne să tac. Mai am atâta-atâtica, să birui. Lasă-mă în Verde acolo să tac, aşa cum numai eu ştiu: din ritmuri de invizibile cuvinte, imaginând...

Cirip cirip, lăstuni şi peruzele...
Am recitit ieri, haiku-uri.
Toată gama, de la albastru-ultramarin, până la bleu-vert...

ALBASTRUL NAVY

Să ştii că eu sunt tentată la prima vedere să fiu pur şi simplu o femeie.
O femeie curioasă ca oricare alta, când e să aflu ce fel de culoare spui tu că sunt. Adică un soi de "ia să vad! ia să vad!"... Nu mai ţin cont de ce ştiu despre mine. Apoi bineînţeles, încep să-mi amintesc şi să privesc serios la mine, prin ochii tăi, mă recompun încet-încet, fac analogii voite între ce ştiu eu că sunt şi ce ştie culoarea şi ce ştii tu.
Ba mai mult, încerc să găsesc până şi scuze, şi mie, şi culorii, dacă nu mă potrivesc cu cea pe care o văd eu: caut să-mi identific culoarea care ştiu că-mi este, trăgând de ea ca de un aluat de plăcintă românească, pe faţă de masă albă ca făina, să se lipească pe forma unsă cu mierea mea.
Off, sunt totuşi în primul rând femeie...
Dar, de aici încolo, orice ţine de interpretările mele de culoare, nu sunt dispusă să accept şi nici să iert...

Eu sunt culoarea mea.
Când e vorba de tine însă, nu se poate decât invers: culoarea ta e prea complicată pentru a îmbrăca simplu, în fraze, însuşirile tale...

Tu eşti *albastru-navy*, ceea ce înseamnă când *albastru-aviator*, când *albastru-marin*, e un soi de *albastru-verde* la prima vedere, aşa vei spune tu. Şi eu îţi spun pe înţelesul tău, da, ea înseamnă un amestec îndrăzneţ între două familii : albastru şi verde, şi atunci tu trebuie să vrei să înţelegi *care* din albastruri iubeşte *ce fel de* verde, *cine* le-a făcut cunoştinţă, *cât* din cer prăfuieşte orizontul cu marea - pe furtună sau pe lumină? -, *câte* alge intră în

compoziţie, *cu câte* picături de ploaie, *ce* înseamnă ierburile de vrajă pe care le-a ştiut amesteca în mojarul său Iepurele de Argint - şi lângă ce fel de copac? -, apoi *care dintre* sirenele cu păr colorat s-a iubit cu pescarul, pentru că *navy* e scăldat şi de mare şi de soare, şi de ploaie şi de rugină şi se lipesc de el scoicile şi algele, îl ating sirenele, îl stropesc şi balenele, îi cântă delfinii şi-l adulmecă şi rechinii...

Dacă trebuie însă ca eu să-ţi povestesc *ţie,* ce eşti pe înţelesul meu, atunci *navy* este obiectul plutitor pe care tu îl construieşti în mine, unificarea şi sensul apartenenţei mele la întregul tău, albastrul acesta este profunzimea sentimentului pe care ţi-l port, primind sărutul tău în casa gurii mele, lobul urechii tale udat de şoapta mea, sensibilitatea mea explozivă când tu atingi amprente, te simt senzorial, îmi eşti durata de dincolo de timp, îmi eşti punct de vedere, obţinut cu atâta greutate din amestecuri şi anevoioase prelucrări, eşti o culoare de o anume preţiozitate ce se plăteşte, astfel, cu atâta aur, cât cântăreşte amestecul din noi...

Accesoriu al acestei culori e parfumul, pentru fiecare anotimp al meu, *altul*, pentru fiecare temperament al meu, *altul*, apoi aroma acestei culori pentru care fiecărei adieri de verde, îi corespunde o şoaptă albastră...
Tu eşti ficţiunea unui personaj ce se doreşte neobservat, lăsând în jur îmbătătoarea aromă ceruleum-terra verde..
Pentru că eu sunt azi oliv, tu eşti azi *albastru navy*.
Pe o insula cu măslini, a acostat o navă...

PUPA PĂMÂNTULUI

(TEXT DEDICAT LOCUITORILOR ŢĂRII LUI UILUI)

După eşarfele pictate cu verdele de măr al grădinii cuvintelor reinventate din firul de mătase, lumile necunoscute ale călătorilor, Sinushii, fauni zburători, cuibăriţi între miezul copacilor şi scoarţă, Iele Anade dănţuind albastruri lunecate, scăpărând nopţile din Lună în portocaliuri nebune, Uiluipozi care se sprijină pe singurul lor toiag răsucit şi, când vor să se tragă la umbră, se prefac ei înşişi în arbori umbroşi ca nişte umbrele, Ertepii cu ochii lor de mărimea bobului de piper, îngrămădiţi toţi într-o singură spirală, pe frunte, cât pentru o privire, ca să te rătăceşti, Aniluii cu iarba încâlcită ce le creşte ca o bordură pe margini de aripi, Unucentaurii, bărbaţi până la jumătate şi de la jumătate, cabrând, animale de povară terminate în cozi de păuni, Euliţii din tărâmul de dincolo de munţi, fără de cuvânt rostit, dar cu un semn pe gât şi care trăiesc însă numai cu aerul pe care ţi-l sorb din priviri, Avodlomii cei născuţi sub stea cu har, dar cu guri ce încheie ca nasturii trupul şi ochi în loc de unghii, Nadeiele din Marea Roşie, cu părul atât de mătăsos, încât marinarii îşi fac funii din el, ca să se poată lega de catarg când ispita cântecului e prea mare, Unuzii, cei cu picioarele împletite în trei cărări, încât cine se încumetă la drumul lor după ei, ajunge întotdeauna de unde a plecat şi nu de unde să nu se mai întoarcă, animale fantastice, Artaipiţii si Piatraipiţii, cei legati, cei cu ochii licărind şi de unde scapără apoi licuricii care le populează insula, **şi nodul se leagă, ornat cu fibule în formă de Ea şi de El, limbaj al semnelor ciucuri zbătând tivurile anotimpului de reîmblânzire a eşarfei...**

Învelită în ţesătura din fir organic de mătase, Pupa Pământului visează…
Iubirea, Alb Alfabet al Tăcerii, reinventând cuvinte …
Şi ca să croiască apoi din ea o eşarfă şi iar, şi iar ca să se decoreze…

CUVINTE REINVENTATE

Motto:

Femeie, te iubesc.

Din firul viermilor de mătase, se ţes doar două cuvinte.

Dar întâi trebuie să le cauţi înauntrul tău când le rosteşti şi să simţi cum se învârte universul infinit din tinele tău în stări şi culori, şi linii melodice şi anotimpuri cu stări inversate, să nu te mai uimească de ce ninge peste tine când stai trântit în lanul de grâu, să te astâmperi de cald, sau de ce cântă greierii în mijloc de noapte în balansul dintre anul ce se duce şi cel ce vine…
Oamenii ar fi trebuit să reinventeze o CARTE doar pentru aceste două cuvinte, în pagini ţesute din fir de fluturi de mătase să le tipărească sensurile, pentru că numai fluturii aceia ştiu ţese fir atât de organic înfăşurat jur împrejurului lor, încât din el să se prefacă o casă şi apoi firul acela are culoarea ideală a visului facerii, pulpă coaptă de fruct neinventat de nimeni pe pamânt şi cu arome de tihnă prăvălite din verdele său de dud, ce dă miezul licorilor unui alt fruct, prunul, cu amestecul lui de albastru cu roşu şi tremurător în propria lui esenţă, aidoma sufletului ce tânjeşte ameţitor după felia organică din el, să nu zboare, să n-o ia vântul şi s-o poarte peste alte arome ale altor arbori...
Cum să nu poţi înţelege apoi, că aceste cuvinte, ce ar trebui reinventate altfel, înseamnă geneza tuturor stărilor şi semnelor ce trag după ele cozi ale stelelor căzătoare, ştii tu, cele care lasă în urmă, pe piele, amprente şi arome ce nu se pot astâmpara însă, pentru că nu se pot pierde simplu, într-o lumină de zi…

Cum să nu-ţi poţi imagina timpul acestor două cuvinte, că ar trebui reinventate altfel, ca să se poată face pulbere de suflet atunci când le rosteşti, pentru că aceste cuvinte n-au voie să fie rostite decât o dată pe lume, ele sunt cuvinte coborâte din cele şapte ceruri, cât şapte alte feluri de ceruri mereu reinventate, şi culorile acestea de şapte ori şapte se nasc din *amestecuri,* nu din *alăturări* şi trebuiesc privite numai din iarbă până în brâu, indiferent că luminează felinare din bostani sau candelabre, sau scânteieri din licurici…
Gleznele unei femei căreia îi spui aceste două cuvinte trebuie să poarte apoi ciorchini de greieri ce se iubesc sonor, şoaptele nopţii trebuie să sune ca şi picturile nopţii lui van Gogh nebunul, să se încolăcească şi să se rotească feliile din jurul acestor două cuvinte în chip de câmp cu chiparoşi, şi să se prefacă apoi în foc de artificii, anotimpul lor…
Nu rosti cuvintele acestea fără să te gândeşti la ele..
Nu te prinde gândind că te agaţi de ele…
Nu risipi aroma din tine într-un măr…
Sunt atât de multă, încât se pierd cuvintele acestea omeneşti prin straiele mele…
Sunt atât de atentă la sonorităţile lumii, încât mă omoară orice sunet deviat al cuvintelor ce trebuiesc reinventate…
Sunt atât de obosită din propriile mele podoabe înşirate pe aţă, încât aş purta de-acum o simplă cămaşă de culoarea câmpurilor toamna, cu un şirag din păpădie, prins din tulpinile goale şi amare din verdele de primăvară, mineral…
Sunt atât de preocupată de mâinile mele şi de ochii mei, şi de gura mea, şi de imaginea pe care trebuie să o recompun din mine, încât aceste cuvinte or să mă facă să mă opresc din trudă ca să îţi explic eu, ţie, cât de neiertat este să le rosteşti fără să le ştii reinventa…
Sunt atât de frumoasă, încât nu mi se mai potrivesc cuvintele acestea simple, omeneşti…
Sunt atât de transportată deasupra lumii, încât râvnesc mai degrabă să zbor la două palme de nisip ca să mă mai pot iubi simplu pe o plajă, decât să mai citesc şi să mai recitesc, cuvinte …
Închide ferestrele din tine, prinde cuvintele acestea ce zburătăcesc prin tine, priveşte-le bine şi o să înţelegi cât de simple biete suflete se cuibăresc în ele şi de ce oamenii ar fi trebuit de la bun început să le ştie reinventa…
Mai poţi însă ţine minte, că eu simt pentru tine cât o lungime de-un braţ şi un deget de fir de borangic…

PÂINE NEAGRĂ ŞI STRUGURI

Azi a fost o zi în care, din atâta gândit spre înlăuntruri, pur şi simplu curg cuvintele singure şi se iubesc demn, în compuneri cu subiect şi predicat.
Vine o vreme în viaţa unui om, când o zi de naştere devine un moment al gândului, fără să-ţi mai vină să o sărbătoreşti festiv. Nu ai nevoie decât de o stare anume, a ta, te legi pur şi simplu de anotimp, eu sunt toamna, tu eşti primăvara, părinţii şi bunicii şi fraţii sunt anotimpurile lor şi n-ai simţit?... Păşeşti pe stradă, gândind la fiecare zi aniversară de pe partea sufletului care simte omul îndrăgit ce locuieşte tocmai acolo, în tine, în propriul său anotimp…
Spui primăvara şi păşeşti pe străzi, adulmecând detaliile tatălui, vara stai seri gândind la bunici, toamna are gustul vreunui prieten şi iarna - iarna e a celor care se nasc tainic, pentru că iarna e atât de tăcută, încât nu i se aud paşii în zăpadă...
Oamenii parcă împrumută ceva din însuşirile anotimpurilor în care s-au născut... Şi e foarte bine să se întâmple şi aşa.
Abia spre maturitate înţelegi în câte feluri poţi să te regăseşti când sărbătoreşti pe cineva. Când e vorba să-ţi sărbătoreşti propria ta zi de naştere însă, înţelegi după cum vor anii: Că fiecare aniversare a ta are şi ea vârsta ei. Nu există o mai perfectă vârstă ca a copilăriei, ca să ai şansa să gândeşti fericit şi cu poftă doar la tortul acela mare, de ciocolată, plin cu lumânărele şi la câte alte daruri, ale câtor copii şi oameni mari, care se adună să-ţi dăruiască ţie şi, doamne, ce gust bun îţi rămâne vreme îndelungată după astfel de festinuri, ce adună laolaltă oamenii din drag de a sărbători un copil...
Imaginile acestea sunt cele mai pregnante, cele mai intime şi preţioase, ele se adună an de an şi se adună, şi devin

buchete mai parfumate decât însăşi florile pe care ţi le oferă, apoi, primul prieten de şcoală sau prima iubire ce va veni într-o zi...
Aceasta cred eu că este prima linie peste care sari mai departe, ca apoi, pentru ca să se poată într-o zi, când te trezeşti om mare, tot amintirile primare să fie cele care să te atingă cel mai mult. Vine apoi o vârstă când nu mai gândeşti în ziua ta de naştere la tine, ci mai degrabă la cei care îşi amintesc că e ziua ta.
Începi să devii până şi neliniştit din asta, parcă n-ai mai vrea decât să-i numeri pe cei ce au ramas şi eu am încercat să înţeleg de ce şi am descoperit *că devine necesar* să ai certitudinea că exişti pregnant în cei pe care *tu ai hotărît* că ţi-au mai rămas. Poate acest fenomen se întâmplă atunci când nu mai stau toţi ai tăi la masa albă, poate ai devenit mai mare, poate prea mare, poate începi să te temi de ziua aceasta şi atunci gândeşti mai departe, salvator, la mama. Şi iar devine mai frumos şi pânza pe masă se preface în spumă de lapte, şi ajungi duios să-ţi vină să-i umpli braţele de flori, păşind pe stradă, gândind de ziua ta la ea, ţi-o imaginezi în chinurile facerii, şi legătura aceea intimă între ea şi tine, şi tu cum ai fi putut arăta pe drumul din ea spre lume, şi mâinile ei, şi sufletul ei muncit să te facă, şi numai ea şi cu tine, ca şi cum ai roti un cerc al culorilor fizice ca să poată să fie în stare să dea pâna la urmă ele, albul acela lumină, *Albul acela perfect*...
Amestecul şi desprinderea *în două* trebuie că e uluitoare, îţi vine să gândeşti... *poate asta înseamnă şi ziua ta...*
Dacă ai şansa să fii femeie, afli apoi, într-un anume alt anotimp, cât poate fi de miraculos acest adevăr... ***o zi de naştere e ziua mamei*.**

Apoi, ziua de naştere începe să devină amintire... Nu-ţi mai doreşti decât să te gândeşti la ea, în pace. Te deranjează orice sunet deviat, orice stridenţă, devii tăcut gândind doar la *anotimpul în sine* al zilei tale.
Facere din facere...

Aniversarea zilei mele de naştere a fost pentru mine încărcată de cele mai adânci şi grave semnificaţii... tatăl meu nu mai e prezent de-un timp şi eu sunt în sfârşit pe drumul meu esenţial, întoarsă de dincolo de *munţii* pe care trebuie

că i-am ştiut dintr-o altă viaţă... Ziua mi-am sărbătorit-o în cea mai adâncă şi solitară tăcere, cu privirea fixând în albastru tomnatic, câteva repere...
Copilul meu s-a născut primăvara.
Aş vrea să înţelegi şi-ţi mai spun că, în anotimpul copilului meu, eu mi-am afundat mâinile în pământ, săpând şanţuri cu degetele în glastre şi am risipit amestecat, unele peste altele, toate seminţele mele de flori...

În sufletul meu, ziua mea de naştere înseamnă săditul seminţelor...

COLECŢIONARII DE VISE-COPIII

– extemporal la ora de pictură –

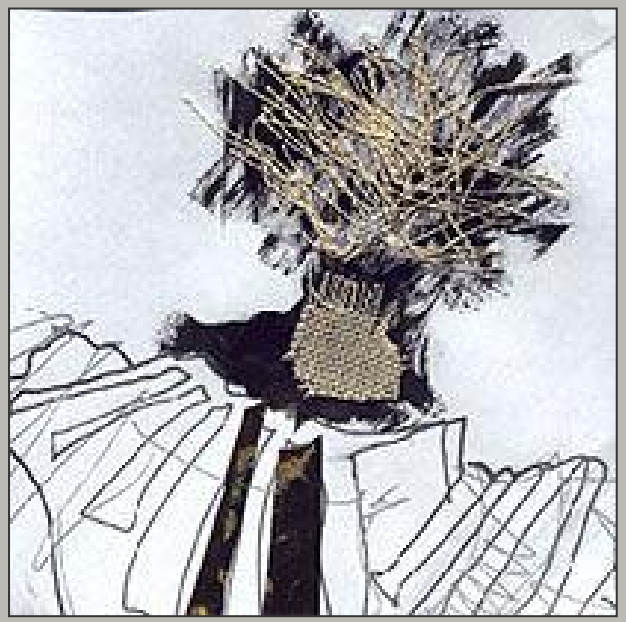

Pentru a colecţiona ceva, indiferent dacă aduni obiecte sau sentimente, o faci din dorinţa de a cunoaşte, pentru a câştiga apoi experienţă prin ceea ce descoperi. Pentru că în viaţă, experienţa nu este ceea ce ţi se întâmplă, ci este ceea ce *faci tu* cu ceea ce ţi se întâmplă...
Un colecţionar de pietre, colecţionează aceste amestecături de apă, arbori şi ceruri, pentru a-şi aduce aminte de ceea ce a fost cândva...
"Meseria" de colecţionar este grea, deoarece obiectele, pe care simţi să le strângi numai pentru tine, pot fi rare, greu de găsit sau se găsesc doar într-un anume colţ al lumii...

Există oameni care colecţionează iubirea celor din jur...
A colecţiona înseamnă o acuarelă menită să îmi primenească sufletul... e ca şi cum mi-aş uda întâi pastilele de culoare cu pensula.

Universul colecţionează stele, pentru că are atâta loc în cerurile sale, încât poate păstra câte o stea pentru fiecare înger care şi-o pierde zburând...

O casă colecţionează în construcţia ei şi scoicile din mare, pentru ca, prin marea închisă în miezul temeliei, scoicile să îşi poată îndeplini visul de a se cuibări, în sfârşit, într-o tihnă neclintită, într-o armonie desăvârşită de piatră pe piatră...

MĂ PLIMB LIP, LIP, SPRE CASĂ, CU UN HĂRŢUIT SEXUAL

Cu Marcus, de la grădiniţă, lip lip, spre casă. (O primăvară verde-brotăcel cu roz.)

- Dănuţo, ce înseamnă «hărţuit sexual»?

(Privesc întâi la Marcus, apoi mă descalţ şi păşesc cu grijă pe sfoara de mătase. Mă uit drept în faţă.)

- Păi, uite, se întamplă câteodată aşa, când un bărbat şi o femeie se cunosc. Şi apoi, unuia dintre ei i se pare că îl iubeşte foaaaarte mult pe celălalt. Atât de mult, încât îl sufocă pur şi simplu, cu iubirea lui. Îl tot trage spre el şi îl înghesuie şi îl obligă să se uite numai spre el! Iar celălalt nu vrea, nu simte... Şi-atunci, se ajunge că unul trage şi unul respinge!

- Dana, tu să ştii... eu cred că sunt hărţuit sexual.

(Cât pe ce să alunec.)

- Adică, spune. Cum?! Cine te hărţuieşte pe tine, sexual?!

- O colegă de grădiniţă mă hărţuieşte sexual. De câte ori mă prinde singur în baie, la spălător, se uită fix la mine şi îmi spune: «Te iubesc!», iar eu nu pot s-o sufăr!

(Ca şi culoarea primăvăratecă zburătăceşte zâmbetul-verde cu irizările lui.)

UN PROGRAM DE VIAŢĂ

(băieţelului meu preferat)

Marcus.

Săptămâna aceasta ne-am facut planuri mari noi doi.

Să mergem la ştrand adică şi, dacă eu sunt de acord, să împrumut colacul şi el îmi dă mie ochelarii de văzut sub apă. Bun.

Necazul a fost însă, că ieri s-a obrăznicit cu mama Cona. A fitilit-o şi părinţii l-au pedepsit, tăindu-l de la ce i-a fost lui mai drag: l-au tăiat de pe lista cu ştrandul.

Eu, lipsă, sfatuitorul Gimmini adică – deci, a trebuit ca el să se descurce singur cu aranjamentele.

Şi uite ce-a ieşit:

CEVA s-a întâmplat între el şi Cona, de vreme ce azi de dimineaţă avea în rucsac, pe lângă muţunaşii de pluş puşi la secret, pe lângă pijama şi periuţa de dinţi şi cărticica lui preferată de poveşti cu poze, *şi* ochelarii de apă *şi* slipul. (Întotdeauna el are un rucsac în spate, când e cărat dintr-un loc în altul de părinţi şi cadorisit pe semnătură la bunici, sau mătuşa preferată.)

Deci, Dorin lasă pe Cona la servici la spitalul ei şi, mai departe pe drum cu Marcus, să-l predea la mama bunică. Şi se recapitulează ordinea zilei: pedeapsa.

Păi, nu mai e pedeapsă, *de vreme ce Cona i-a dat ochelarii* . I-a cerut iertare şi Cona i-a dat ochelarii! Deci poate merge la strand cu Dănuţa!

- Vedem, sunăm pe Cona să dea socoteală şi lămurire, dacă i-ai cerut iertare, spune din bardă tata Dorin. Şi, dacă nu e cumva aşa, urmează pedeapsa doi, să ştii. Nici un ştrand, o saptămână!
Complicătură.
Marcus şoptit:
- Auzi, Dorine, (!?) stai, te rog, în banca ta. *Eu am cerut iertare*, dar uite, nu mai ţin minte, asta a fost ieri sau am visat azi noapte că mi-am cerut iertare?!
Şi auzi, Dorine...
Eu mi-am făcut un program de viaţă. Nu mă mai pot abate.
- Ce program de viaţă ai tu, măh? îl cercetează Dorin în timp ce Tico bîrrrr bîrrrrr, pe drum spre bunica mamă.
- Păi, uite programul meu de viaţă:
"ştrand ştrand ştrand ştrand ştrand
Finiş Finiş Finiş Finiş Finiş (cu bunica unu, la sat)
mare mare mare mare mare (cu bunica doi adică, e planificat!)
şcoală şcoală şcoală şcoală şcoală
servici servici servici servici servici
iubit iubit iubit iubit iubit
pensie pensie pensie pensie pensie
moarte moarte moarte moarte moarte
CER CER CER CER CER CER CER CER
şi GATA!"
...vezi, Dorine? nu mai am cum să nu merg cu Dănuţa, la ştrand...

Încerc să adaug cuvinte şi nu-mi iese...
E destul că-ţi pot trimite şi ţie cel mai bine întocmit program de viaţă de pe lumea asta.

REVERBERAŢII ŞI SEMNE

tencuieşte-mă din humă aninată în cuie – să pot să mă clădesc pe pământ
argintează-mi albastrul – să mi-l pot lipi de ocniţe
prefă-mă în praf de cretă – să mă scrijelesc pe spirit de piatră
imprimă-mi memorii pe falduri – ca să mă pot împodobi
învaţă-mi greierii cum să-mi ţârâie-n cuiburi – ca să reverberez la un semn
ajută-mă să văd mireasma din mărul meu domnesc – ca să îl ştiu picta
lasă-mi ierburile uitate pe lume – să-mi leg din ele-n şiraguri cuvinte
însăilează-mi aţe pe perne de in – ca să am ce descâlci când iubesc
îngenunchează-mi umbrele în verzuri de aramă – să am din ce mă ţine la drum

Tu, Doamne, făcătorul văzutelor şi nevăzutelor, priveşte de acolo spre ctitoriile mele, şi fă să se aştearnă peste ele, de sus, Lumina Ta…

TRANSMOLDAVIA

(în memoria pictorului Petru Bălăunţescu)

Motto:

« Călugărul nu ştie ce va hotarî Dumnezeu cu viaţa
lui nici măcar până mâine, dar e fericit că e moldovean,
şi nu are pentru ce să trăiască decât pentru Hristos
şi mânăstire. »

Călătorii imaginare, replică pe urmele lui Bogdan Lupescu.

Cartea spune că o ctitorie durată din piatră scăldată în arginturi, zidită într-o râpă a unui colţ de Cer şi pe cei călugări în chiliile lor, nu-i poţi vedea decât îngenunchiaţi şi sfioşi, într-un anotimp al Marilor Zăpezi, cu apa ce le îngheaţă în sfântul potir...

Căci, mulată pe tiparul propriului său aşezământ, o ctitorie, ale cărei aripi au darul dumnezeiesc de a înlocui pentru vecie zburătăceala omenească, nu mai are cum să fie în întregime doar rod al unei simple imaginaţii omeneşti...

O putem admira plină de o umană demnitate şi o putem pricepe de neclintit, dar adevăratul ei spirit există în afară de timp, grijit de îngeri, păstrat în codul pietrei mai degrabă, ea este dumnezeiasca Pictură, ca zidărie a ei...

Sute de ani bat codul pietrei în temelie, sunt trepte ornamentate din ploi, există un limbaj al semnelor ce se organizează după logica ritmurilor ca într-

o compoziţie, pentru ca, cel care ştie să le descifreze, să citească prin ele, propriul său sens...
Podoabe desprinse din aura sfântă, ocrurile terne, decantând din propria lor ţărână coapte străluciri, alburi obosite şi tot mai resemnate, de-acum spălând verzurile unduite după Lumina ce le inundă, leagă griul pietrei în noaptea ultramarină cu care se ţine zidul de strană, în timp ce ochii ctitoriei privesc din tivuri de aripi sidefii umbra arsă a călugărului, ce pâlpâie a Luminare...
Pământ în cuptorul anotimpurilor, Moldova e ţinutul unui spirit cuibărit în ol de Cucuteni, el adapă rădăcina pământului ca să poată dărui veşnicie, apoi, unei alte arhitecturi, ridicată din propria-i ţărână...
Drumul spre Moldova trece pe aici, prin această împrietenire a gândului cu mâinile care ştiu frământă lutul la fel de bine cum gândul ştie îmblânzi încremenirea pietrei...

Peste o bisericuţă se prăbuşesc sute de ani...
Cade zăpada prin acoperişul ei spart, spune povestea, cad fulgii peste bieţii călugări, într-o linişte că poţi auzi atingeri ale buzelor ce sărută icoana, în timp ce tihna şi limpezimea din ei sunt pajiştea ce ţine bisericuţa ca pe un Copac prins în încrengătura vrejului Grădinii...
Ninge în bisericuţă şi cade zăpada în mijlocul ei, în Alb Anotimp scăldat din Lumină, căci ţărani şi îngeri, şi călugări au zămislit minuni cu mâinile, aripile şi cântecele lor, pentru dumnezeirea din ei...

SFERA MEA

(Domnului profesor universitar doctor Savel Cheptea,
întru memoria tatălui meu)

Motto:
Dumnezeu, făcătorul tuturor văzutelor şi nevăzutelor...

...gândul, urmărind lumina în adâncuri...

Eu sunt acea taină prezentă în tine de miliarde de ani şi voi fi până la sfârşitul timpului meu.
Voi fi aici până la sfârşitul timpului meu.

...timpul meu e revelaţia Creaţiei Divine, prin viroage şi coclauri...

Eu sunt infinitul de deasupra apelor şi a frunzelor şi a pietrelor mele, sunt iluzia strălucirii inepuizabilelor forme ale trecerii şi petrecerii.

...infinitul este miezul pietrelor din mine, umbra crengii pe piatră, materia fluidă proiectată bidimensional, opoziţie poetică faţă de nori şi picături de rouă...

Eu sunt Contemplarea. Eu sunt CEVA ca un semn al măreţiei lucrului anonim. Sunt tăcerea ce se află dincolo de cuvinte, sunt Omul înconjurat de strălucirile sale.

...centrul universului meu este locul de unde privesc. Este sentimentul abisului de sub mine, de deasupra mea...

Eu sunt Privitorul. Privitorul privitorului din mine, la jumătatea drumului dintre două infinituri spaţiale.

...eu sunt cuprinsă de la piatra mea spre infinit şi din interiorul pietrei mele spre alt infinit. Sunt la jumătatea drumului între mine şi mine...

Universul meu sunt fiinţele şi lucrurile ce mă înconjoară...
Sunt Universul meu şi sunt fiinţele şi lucrurile ce mă înconjoară...

"La acest sfârşit de secol XX, de amplă deschidere a investigărilor ştiinţifice privind "tainele materiei", ne aflăm de fapt în pragul unor orizonturi cu mult mai largi ale cunoaşterii: specialiştii zilelor noastre vorbesc acum deschis despre "materii stranii", despre "materii invizibile", despre "materii subtile" şi "stranii inteligenţe invizibile", toate acestea constituind încă o "lume exotică" a materiei, fiecare categorie având caracteristici şi posibilităţi de manifestare ieşite cu totul din comun...Dar oare aceste mulţimi de structuri posibile ar exista numai la scară cosmică, sub forma unui gaz interstelar sau intergalactic şi chiar mai mult sub forma unor aştri constituiţi din "materii stranii" ?"
"Straniile Inteligenţe Invizibile"- Florin Gheorghiţă
Institutul European Iaşi, 1993

Dacă Sfera Mea e un fir de praf, am un fir de praf cu o bordură colorată într-un albastru de toată splendoarea!

Dacă Sfera Mea e un efect fotografic, am un aparat care ştie să inventeze sfere strălucitoare, cu borduri albastre de toată splendoarea!
Dacă Sfera mea e cineva de departe, înseamnă că trebuie să mă simt împăcată...

Dar dacă Sfera Mea mai poate fi ŞI CUM VREAU EU, atunci Sfera Mea este:
Virtualia, virgula după şi, anotimpul dubioaselor linişti, vară de patimi, de-colorări, poem chicotit la ureche, iluzia de a fi solul biruinţei, samsonite, poveste fără început, tablouri suprapuse, sonet, poveste ultramarină, pâine neagră şi struguri, margini de lume, timp ca (ne)mişcare, neliniştea cuvintelor, parfum de cafea cu toamnă amară, serpentine bizare, coşmarurile mele, ceruri incongruente, poem în borcanul de dulceaţă, dimineaţa de dincolo de vină, condiţia firească pentru linişte, o lună aproape plină, ultima ruşine dinspre înger, albastru vertical, călătorie spre cuba, copacul cu clepsidre, rod, poem din cuvintele tale, elemente referitoare la calculul structurilor multietajate, funigel, septembrie începuturi, fata morgana, răresime, culoare cer pământ, la bailarina, lumi paralele, e-mature, autumnaliae, 13-a doua pulpă, culori şi dimineţi de dor, monolog în lanul cu iarbă plouată, culori suspendate în penumbre, anoTimpul cuvintelor-aripi, poem erotic ratat, poveste cu pere, nuci şi stele, femeia de niciodată, fana, iubire şi pedeapsă, decolorata joia, lumea celor ce ne cuvântă, împărtaşirea cu celălalt, elegie de toamnă, ploaia prietenului din mine, ultima zi de toamnă, heady endless jazz, Poetul Universului, canadiada, joc în trei poeme, poveşti de noiembrie, poem uşor de colorat, suflet de zăpadă, vernil-auriu, portret în lipsa imaginii, creator de poezie şi vise pe sticlă, **memoria şi distorsiunile ei**...

Cluj-13 noi. 2004

IA

primăvara e un anotimp amestecat în oală de lut..
femeile ţinuturilor semeţe
învârt în ea zemurile florilor de câmp,
să se unduiască păşind apoi scăldate din ele
ca din pasul izvorului,
femeile-izvoare sunt femei stăpâne pe împărăţia pietrelor,
au miezuri roz,
au cireşe pietroase prinse două câte două, la urechi,
pentru ca să le sune aromele, roşu, ierburi de vrajă,

primăvara e o ie, câmp de lalele galbene şi roşii, mărginit cu ajur,
stele şi păsări povestesc despre ea aţipind printre dealuri şi văi
în cuiburi,
unde ţesute din risipite albastre izvoare,
broderii se ţin dintr-un ac vrăjit în doi sâmburi...

CÂMPUL DE RAPIŢĂ

Îmi trebuie câmp de rapiţă să se poată amesteca cerul prăvălit cu galbenul-lămâi al florilor nepretenţioase dar libere, pentru că, niciodată, nimeni nu rupe flori de rapiţă ca să le aşeze în vaze de cristal.
Acest cumplit sacrificiu le este sortit doar florilor pretenţioase, detaşate semeţ dar inconştient de tragic compoziţional, în rondourile parcurilor...
Îmi trebuie flori de rapiţă, ca să pot intra ca o esenţă pură, aur lichid, să strălucesc o călătorie în înlăuntrul tău, să vezi şi tu ce e în tine, să te priveşti în detaliu şi să te surprinzi că ai cotloane nebănuite ascunse acolo, de mii de ani, ca într-o peşteră necălcată de nimeni...
Eu intru aşa auriu si tu mă înveleşti în moliciuni de scoică şi perle, perle văd în înauntrul tău pe drum din tine, licurici pe toţi pereţii tăi, ca într-o piramidă cu pereţi pictaţi în stele, şi stelele sunt vii, dorm licuricii în cuiburi minuscule, cu perle la urechi, şi sună muzica ta, de acolo vine, de aici să o auzi şi tu...
E Muzica Sferelor Tale şi câmpul de rapiţă îmi trebuie doar ca să pot lumina acolo, propriul tău drum...
Văd Muzica Sferelor Tale, o ştiu picta cum sună, dacă sunt înlăuntrul tău...

TEMPORAR

(din drag de nume Or d'Ange, lui Urunu Catunuan)

Destramă privirea –
sunt galbenul florilor crescute până la genunchi
Risipeşte lumina –
sunt aur din aur de galben de mai
Astâmpără gândul –
sunt galben de miere înflorită din polenul Grădinii
Dezleagă patima –
sunt sălbăticiunea ce zdreleşte firele de iarbă între dinţi
Sporeşte-ţi dorinţa –
sunt privirea destrămată ce risipeşte lumina în astâmpăr de gânduri prin patimi dezlegate

apoi aşteaptă-mă…

UN CIORAP DE MĂTASE
PE UN PICIOR DE FEMEIE

Un ciorap de mătase pe un picior de femeie e pe dinăuntru coajă şi pe dinafară metalizat-fosforescent-mentolat-rece.
O mână de bărbat pe un ciorap de mătase pe un picior de femeie se simte pe dinăuntrul femeii în pântec şi metalizatul acela ea se întreabă ce trebuie să facă aşa, deodată, cu el, pe unde să şi-l risipească şi cât de egal, ca să nu mai ardă şi s-o inunde aşa?!...
Pe dinafară, o mână de bărbat pe un ciorap de mătase pe un picior de femeie, trebuie să alunece de la genunchi în sus, pe coapsă, cât să simtă el mentolul de pe dinăuntrul ei în cerul gurii lui şi apoi, de pe coapsă pe interior în jos până la genunchi fosforescent şi tot aşa, mătase amestecată cu amprente ce devin cu siguranţă munţi, pe degetele bărbatului...
Femeia ochi şi ochi, pe toată suprafaţa.
Şi pe dinăuntru şi pe dinafară.
Şi ce vede ea, e *culoarea* cu care mâna de bărbat lasă amprentele pe picior.

Ce ştiu eu ce fel de pictură pui tu, acolo?...
Eu te privesc şi chiar dacă aşa, luându-mă inevitabil după tine alunecând amândoi pe un ciorap de mătase, eu te ţin între mine şi mine, strânsă şi înfăşurată după tine ca o panglică de satin, da da...

FĂCUTUL DE IUBIT DE VIN

Motto :
La Piatra, azi se toacă strugurii:
Fetească neagră şi băbească...
Şi-un roşu sânge de iepure e
mustul.
Purpuriu...

Să ai cămeşoi din acela cu ţocănei, ziceam, din cipcă albă ca spuma de pe lapte, să-l ridici până spre brâu, cu colţuri scăpate în zemurile acelea zbăute de roşu nebun, să zdrobeşti cu picioarele, să simţi cum te pictează lichidul, să simţi cum te trage să fii sugativă, mâzgălind apoi tu colţurile tale cu vineţiu, să te pişte hoaspele şi să ţi se facă pielea găină, să simţi mâini lunecoase mocicolind culoarea prin alte felii, să ţi se facă frig ca să ai de ce să te acoperi, să ai nevoie să adulmeci aerul ca să nu te îmbeţi cu tămâioasa boabelor, şi-atunci să înghiţi cu poftă aerul până se transformă iar într-un fel de roşu, să dai cu limba ca să te faci una cu mustul, să nu mai ştii să te deosebeşti de struguri, să bei din pumnul celuilalt dacă ţi-e sete, să-ţi mânjeşti nasul, chiţcăind rubiniu, să înţelegi cum poate iubi un strugure că iese atâta zeamă din el, să ţi se facă părul cârcei de care se agaţă miezuri roşii, să poţi zâmbi copilăreşte când le frământi, să te prinzi de gâtul celuilalt ca să nu aluneci singură, dacă o fi să te îneci în struguri, să săruţi gândind că furi o gură de aer apoi, să te ştergi cu un ştergar de in topit, să poată rămâne mărturie amprenta sărutului, să înrămezi pânza aceea şi să-i spui simplu:

VINUL.

Scriu ca să rămână scrisul vinului, e toamnă şi se aşează anotimpurile îngrămădit în om, cine are vreme să se gândească doar la simple scântei, când, la ţară, oamenii se iubesc pregătind butoaiele pentru ritualul făcutului de vin?
Vin alb, vin roşu, vin negru-violet...
Vin roşu sânge de Iepure al Lunii...
Zemuri scurse pe degete şi să pictezi cu ele...
Ţi se zdruncină toate cele, nu mai vrei nimic.
Cât pot cuprinde într-un ciorchine, iubitul vinului acestor zile, într-un butoi de lemn învechit?

Povestea făcutului de iubit de vin, aromă încolăcită ca un fum de pe dealuri, pe un fond muzical venit de undeva, albastru-violaceu, în surdină...

PĂTURA ALBĂ DE LÂNĂ

Motto:
Măturând grădina,
mătura uită
zăpada.
(Haiku-Basho)

eu sunt făcută să stau cu genunchii la gură,
goală, sub cămăşoi de pânză, cu albul tras până pe nas..
şi dacă tu vrei să priveşti amestecat la mine,
va trebui să fii pătura albă de lână,
surprinzându-mă cu jocuri din umbrele degetelor pe
roşul amestecat cu iepuri altfel de roşii, peste câinii
roşii de roşii care-i aleargă, hăţis de albastru al
peretelui din dreapta mea..
mătase-amprente, culoarea aromelor
diluate în stropi de călduţ purpuriu, galbenul-auriu
al ochilor mei licărind în umbre, tutunul arămiu al
aromei tale, lipit pe sânii mei..
şi să nu ornezi cu gura, ci cu mintea, goliciunea mea..

zăpadă albă

m-am ascuns despuiată sub cămăşoiul pânzei,
ca să mă poţi tu scotoci şi descoperi pe tine...

PINGPONGÂND O STARE

Motto:
Să parcurg un spaţiu care se complică în altul.
Nu există pătrate libere între spaţii şi m-ai prins
ca întotdeauna, suprapus, într-un contrapunct.
Mulţumesc, aşadar, pentru răbdarea cu care ştii
să nimereşti între spaţii încălecate.

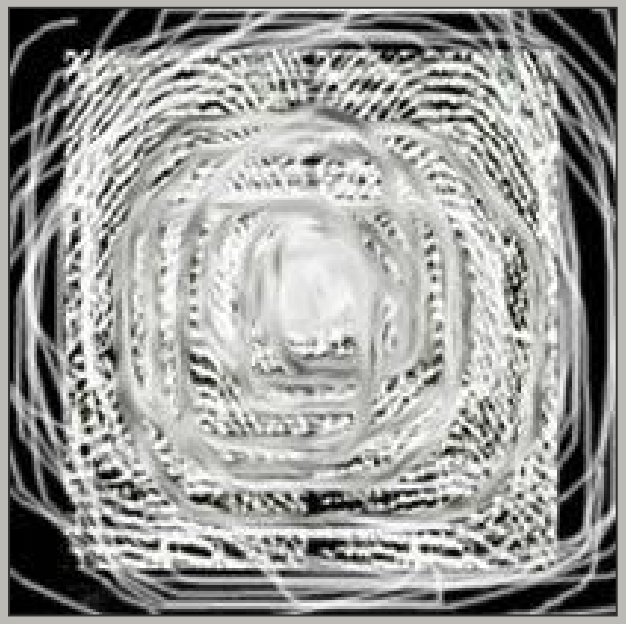

Întotdeauna, când sunt prinsă suprapus între, pe, în, dedesubt, peste, îmi spun că de data aceasta nu mai scap.
Nu mai încap.
Şi în, peste, pe, între, apuc să mai gândesc aşa, că întotdeauna mă voi descâlci şi pentru o clipă măcar, cât să încap în noul spaţiu încâlcit.
Fiecare asemenea călătorie mă apropie de un **ceva**, pe care iar va trebui să fiu în stare să îl descifrez. Atunci, încerc să mă opresc, ca să nu gândesc la **altceva** atât de **altfel**, de foarte complicat, încât să nu mai pot face faţă.
Dacă aleg cea mai simplă variantă, să nu gândesc adică la nimic, intru în spaţiul labirintic al nisipurilor mişcătoare, care mă anulează. Bine, bine, nu e periculos, va trebui să intru şi în labirintul acela, o dată, să văd până unde duce. Şi ce înseamnă acolo miez?!
Câtă vreme eu mă încumet, eu o să pot.
Nu mi-ar fi frică de spaţiul labirint, mi-e frică doar de călătoria spre reîntoarcere... Ştiu sigur că n-o să mai vreau să mă regăsesc la fel...

Reîntoarcerea spre ce am fost îmi este, cel puţin azi, la limita priceperii. La limita absurdului. La limita răbdării. La limita imaginarului. La limita gândului. La limita limitei mele!

Şi vii tu, să-mi stabileşti PH-ul, ca să mă obligi să-mi treacă prin gând că, uite, habar nu am ce e cu hârtia aceea şi în ce culoare ar trebui să se prefacă, eu ştiu doar că zbea lichidul şi hârtia e poroasă, şi că paharul trebuie să fie din sticlă, să se vadă tot prin el, şi acestea mă obligi să le gândesc pe toate în acorduri de Corazon Espinado, care mă dor obligatoriu albastru spre roşu şi descifrarea cuvintelor-sensuri devine astfel subiectivă, deci zbeau din cuvinte culoarea şi las lichidul să se îmbibe, aş da cu sticla de pământ şi sună sticla spartă ca o aiureală şi, ca să fie mai absurd, zâmbesc şi se încalecă zâmbetul înghesuit cu plânsul, minele meu îmi spune mai bine plâns decât smiorcăială! Şi atunci, capitulez concluzionând dezmăţat şi smucit, că e timpul să mă văd şi nebună despletită, cât loc de parcare e *simplu*!

Eu pot.

Şi tu habar n-ai de toate acestea, tu fredonezi un cântecel despre ierburi de leac şi mă îndemni să fiu prinsă suprapus şi să birui, şi din atâtea texte nescrise pe hârtie, dar memorate din dragoste de memorare, mă sileşti să fiu din sfoară de mătase dezlegată la glezne, exact atât cât să am timp să-mi trag doar răsuflarea!

Un pătrăţel liber între spaţii...

Tu parcurgi, la rândul tău spre mine, spaţii încălecate...

Şi, pentru că simt nevoia, înţelegând, să-ţi fiu egală, să fiu, să pot, îmi vine printr-un simplu gest de tandreţe să îmi inventez un nume secret, cât de mic şi alb să fie, cu puncte negre, să-l pot presăra peste tot prin tine, numai eu, cât să încapă până şi în mici pătrăţele, ca să-ţi fie tot ţie mai uşor să ţi-l ascunzi apoi prin buzunare, eu, sarea şi piperul tău...

EU, VENEŢIA

(călătorii imaginare)

Veneţia, miraculosul verde al iubirilor pereche, labirint succesiv şi logii auriu-princiare ce ascund tainic prin cotloane dantelate, umezeala de arome din prea mult iubit, spaţiu invadat de straturi ale plantelor zdrelite în nopţi tainic pătimaşe, cu multiple punţi de mătase ce sună gotic când poartă paşii pe ele, Veneţia se reinventează din albastrul ei ideal, din detalii mereu decupate prin propriile ei imaginaţii: apele ce o susţin.

Veneţia e armonia ce leagă structurile cele mai neapărate ale sufletului printr-un simplu ritm de paşi în doi. Pentru că unde, inventată pe un ţărm de aramă, se întâmplă, mai desăvârşit decât aici, magia de a da o mai gravă semnificaţie acestei cifre, doi?

Pictură în acorduri, Veneţia imprimă în spaţiul spiralat al iubirilor ei pereche, oglindirile curbe, secvenţe multiplicate bătute în piatra detaliilor arhitectonice încurcate în propriile lor dantelării, coduri îmbibate în acuarela străzilor albastre, trasee ce se mulează ca niciunde altundeva, după contururile perechilor ce se sărută în roşii bijuterii plutitoare, legănate din prea multe priviri pe sub punţile trafouri, între orele dintre noapte şi zi... Veneţia e anotimpul cuvintelor celor mai subtile, ce sună cât tăcerile lor... Veneţia e definiţia iubirii însăşi…

Ea e povestea îmbrăcată în metafore, cât să nu te rătăceşti prin labirint, în timp ce vei ascunde în buzunare spre păstrare, tainic, o cifră doi, într-o delicată roşie ambarcaţiune, din două cifre unu, reverberând…

CIORCHINI DE GREIERI LA GLEZNE

Motto:
Şi-atunci când nu-mi mai ramân
nici măcar tăceri,
nici măcar cuvinte,
aud greierii ultramarinului meu
şoptindu-mi în verde,
poveşti frumoase
despre lumea neînţeles de roşie
pentru ei, a cuvintelor-mele-tăceri...

ALB

Sufletul unui copil e locul unde se aşează Dumnezeu, atunci când simte nevoia să se odihnească...

CROCHIU

Cuvintele înşirate pe aţă n-au tâlc, decât pentru acela care ştie ce înseamnă să se decoreze cu şiragul lor. O mână decorată cu un şirag de cuvinte, un inel din fir de iarbă răsucit după deget de şapte ori şapte...

TĂCEREA CARE-L SCALDĂ...

Dacă întrebi un pictor prin ce analogii ar putea asemui, de exemplu, zborul unui fluture, ca să-l poată *vedea* şi un orb, artistul ar spune: zborul fluturelui să-l vezi ca aroma bostanului copt toamna, în cuptor... E ciudat cum lumile pot fuziona pe margini... Bostanii copţi în vatră - armonii presimţite, ecouri de bucium, zbătute de porţi, sfâşietoare miresme de amintiri ce picură mărunte în ochii de pe aripile fluturilor adormiţi de-acum, în aşternuturi de cânepă...
Să nu risipim aroma... pentru că oamenii care n-au văzut niciodată fluturi să şi-i poată imagina zburând, adulmecând bostanii...

NOAPTEA E JUMĂTATEA...

...apele ochilor tăi negri, prin care locuitorii pământului din tine pot să privească noaptea mea înstelată...

TABLOUL CU O BARCĂ, AL FEMEII LUI ZOBAR

Vreau să ştii, bărbatule ce meştereşti în cuvinte, un dar e parte din cel ce dăruieşte şi minunea e atunci când, acela ce primeşte darul, şi-l asumă, păstrând în buzunare feliile celuilalt.
Nu te mira de nepotrivirea cerului cu barca, acceptă darul, ca să ai şi tu partea ta de legănat dintr-o femeie atât de generoasă, ce se mulţumeşte, din drag de tine, doar cu o simplă aromă de cafea...
...şi sunt apoi o mie şi una de nopţi încolăcite, pe care sufletul le poartă pe sus, ca pe nişte seminţe de păpădii...

ELIXIRUL DUMNEZEIESC

Sticla închisă etanş este casa spiritului ce provine dintr-o rămurea, de vreme ce ai esenţa ta vie, păstrată în el. Eşti

sticlă de Murano...Cât despre dulceaţa cireşelor amare...e suficient să-i întinzi aroma culorii ei îmbătătoare, cu un singur deget cu inel, pe o farfurie...

IUBIRE - STRANIE VORBĂ

Sub fire de iarbă ale gândului meu-colorofilă... Terra verde, alternanţa jocului de roşuri pământ... Şi noaptea-i mai albastră şi florile mai roşii aţipind pe frunze şi licuricii galbeni, scăpărici roind...

ALBASTRU ETERNITATE

Ochiul negru, verde sau căprui e tot albastru pe dinlăuntru pentru că, prin ochii albaştri ai ochilor negri, verzi, sau căprui, se priveşte sufletul ca în oglinda unui lac...

FOC ÎNTR-UN ALTAR...

Fierberile pământurilor din noi întreţin focurile veşniciei, cred eu...
Roşul nocturn - focul miezurilor noastre...

DE DOR...

Gând tăinuit, păstrat ca între filele unei cărţi de rugăciuni către Dumnezeu, închis în cuib al peliculelor străvechi, ce se aşează din mlădiţe şi frunze ale Lumii Pierdute, protejând nopţile florilor de câmp, ce nasc din ouă, secrete...

ORANJ-ALBASTRU

Se scutură albastrul de-atâta necuprins şi cad portocaliuri mărgele înşirând...

PĂMÂNTUL – AŞA CUM ŞI-L IMAGINEAZĂ NEBULOASELE

Mai presus de steluţa pe care-o agăţ de tichia albastră – formulele magice pe care mi le dăruieşti şi convingerea că, dacă sufletele ar hălădui să se regăsească în nebuloasele pe care noi, pământenii, le privim acum şi ne minunăm, ele s-ar simţi tot ca şi pe pământ, şi tot aşa cum ştiu aici să se înalţe, zburătăcind la două palme de nisip…

GRAFII NEDEFINITE...

O ciudată alcătuire, privelişte ireală, când noaptea încrengăturilor de ramuri ultramarine îşi cheamă, în şoaptă, poezia...
Copacul eşti tu, în dumbrava ta minunată, Lizuco...

CÂND SE ÎNCHIDE O UŞĂ, SE DESCHIDE ÎNTOTDEAUNA UN GEAM

O bucată de aţă are, din loc în loc, noduri. Aşa îţi tot vine să faci dacă ţii un capăt de aţă în mâini şi îl suceşti după deget…
Un nod îi urmează apoi altuia, distanţa dintre noduri nu contează, important e ca degetele să se oprească pe zgronţurile acelea ca pe nişte mătănii, pentru că altfel aţa, cu cât e mai fină şi de mătase, taie ca lama de cuţit.
Sunt solidară cu cei care iubesc aceleaşi lucruri ca şi mine (oh, şi ce lucruri şi nuanţe, câte şi mai câte)...
Şi-atunci, printre zăbrelele paşilor noştri solitari, creşte iarba.

MĂTURÂND GRADINA

Caută, viscolind grădina urmelor măturate sub omăt…

CASA DIN MĂR

Uite:
Dacă locuieşti într-un măr, ai parte de miezuri, ai sâmburi aşezaţi în cuiburi în formă de stea, ai zemuri cu care să-ţi lipeşti şi să-ţi repari sufletul, ai jumătate roşu şi jumătate verde ca să te îmbraci... tu eşti înzestrat să ţi se cuvină să locuieşti într-un măr, ai harul lui Dumnezeu pentru a ţi-l dori şi ai libertatea să te cuibăreşti om - spirit în pulpa fructului tău...
Eu nu pot însă, decât să-ţi ofer un măr, ca tu să ştii să faci apoi, în aşa fel încât doar pe două fire de iarbă să ardă dumnezeieşte albastruri.

SĂ-ŢI SPUN UN SECRET

- Spune-mi o poveste...
…să nu-mi mai simt tăcerea atât de adânc… să nu-mi mai fie dor...
- Noaptea florilor de câmp naşte din ouă secrete...

S

Litera S este dispusă pe verticală, începând cu vechile ornamentaţii. Ea face parte din familia de forme ce au născut

spirala, o mişcare ce face legătura între cer şi pământ, munte şi vale, valuri şi vârtejuri. Ceea ce o domină este unitatea de mişcare ce stabileşte relaţii între fiinţe, compatibilităţi de elemente şi niveluri diferite, prin deschiderea de sus sau curbura întoarsă în jos, depinde cum o priveşti... Aşa spune dicţionarul de simboluri.

Deci, acum am tot dreptul din lume să mă uit eu la tine şi să-ţi spun: mulţumesc pentru deschiderea mea de sus, domnule rudy valentino.

IUBIREA METAL, APĂ ŞI LEMN, FOC ŞI PĂMÂNT...

iubirea în Ochiul Metal, frânturi de albastru, din cer mineral,
iubirea în Ochiul Lichid, oceanul oval şi-un copil adormit,
iubirea în Ochiul de Fag, săruturi de arbori, încâlciţi din prea drag,
iubirea în Ochiul de Foc, nuanţe de roşuri, mestecate-n ghioc,
iubirea în Ochiul de Lut, pământuri ce fierb când aşezi un sărut,

iubirea-n Copilul Cuvânt, cu albastru cerneală, un copil pictând...

ŞAPTE MIEZURI DE MĂTASE

Sunt tentată să deşir cuvintele, ca să am din ce face un ghem. Cuvintele sunt superb răsucite după sensurile lor...
Ne invadează toamna, chiar mai pregnant decât toată grija noastră de a-i face faţă, aşezând toate anotimpurile noastre scut... (toamna, întotdeauna te aduni în tine, din ce-ai rămas din vară)...
Bruma-ne-ar verdele aromei tale, hăţiş de vânătoare al peretelui din dreapta mea şi roua argintată laolaltă a ghiocului de scoică în mătase diluată purpuriu, licărind umbre albastre, într-un samovar…

SEMN

Respiră pădurea albastră cărări de mult părăsite, păstrează aroma verzuie prin pori selenari de mătasă, e galbenă toată suflarea şi perele zemuie coapte şi toate în suflet s-aşeze…
…Simţi toamna?! Simţi toamna cum suie?!

O *ANUME* NUANŢĂ DE ROŞU

Brun violoncel (acorduri grave), umbră arsă (ciocolată amăruie), siena (substanţa zidăriei), ocru auriu (preţiozităţi şi rafinamente), cadmiu (şăgalnice priviri), garanţa (albastru cerebral), roşu englez (prestanţă).
ROŞU IMPERIAL, starea desăvârşită a roşului conştient de nelimitatele sale nuanţe ce-l compun.

O LUNĂ NOUĂ ORICE TRUP DEVINE...

Luna, timpul viu ce-l măsoară Iepurele Alb, mestecându-l noaptea din ierburi de vrajă şi descântec, în mojarul său de argint...

SIDEF

…Îţi spuneam, ce ciudat fuzionează lumile pe contururi...
…Câtă satisfacţie să priveşti tu, artistul, CE din tine este cuprins în alt contur...
…Cum se citeşte migala cu care adunăm noi, de pe plajă, scoicile cu sideful cel mai neatins de priviri al firului de nisip, învelit în smălţuitele irizări ale apei ce ne inundă… căutări, secrete, grafii, adieri filigranate pe umeri, zboruri şi licăriri, o poftă şi un dor fără de gând...

O ZI DIN VIAŢA UNUI COPIL EGIPTEAN

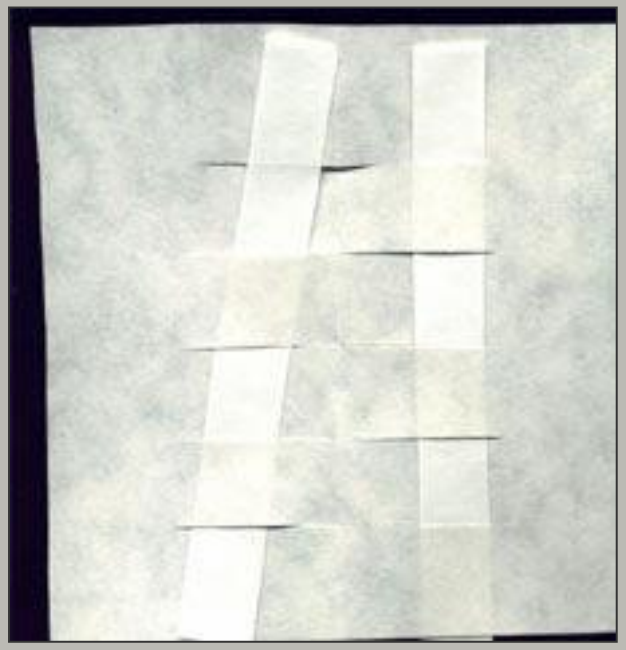

Este o carte în biblioteca părinţilor mei, pe care eu n-am citit-o niciodată. "O zi din viaţa unui copil egiptean". Coperta e în regulă, e desenată, cartea e potrivită, şi culmea e că, deşi nici măcar n-am deschis-o vreodată, îmi e cu siguranţă cea mai integrată intim în compoziţia mea interioară. M-am obişnuit să cred că acolo e scrisă cea mai intimă taină a mea. Pur şi simplu e aşa, pentru că a trecut atâta amar de ani şi eu încă mè mai întreb ce poate fi scris într-o carte, despre felul cum un copil egiptean, de acum câteva mii de ani, îşi poate petrece o zi.

Astăzi, mi-am început ziua cu ochii lipiţi de lipiciuţe de nesomn, Zoli, cu capul pe masa lui, pentru că plouă, bâz-bâz, lumină aurie în birou, miam-miam cafeaua, of-of, hi-hi... muzică bună. Apoi la cei mici, Istoria artelor. Pe trepţi (Rodica, de română, m-a întrebat violet: cum poate să-ţi vină să spui "trepţi"?! Când ştii că e total aiurea, şi eu am apăsat: Trepţi, Trepţi!, aşa spuneau toţi medieşenii mei, lasă-mă, bihoreanco, să le am şi eu pe ale mele), mi-am adus aminte de copilul acela egiptean şi, pentru că erau cuminţi copiii, m-am trezit direct în Egiptul antic, cu ei în şir după mine, învârtind cerul ca într-un ceaun, pentru că din praf de stele s-a adunat nisipul acela mult, din care apoi oamenii au construit înălţimi, ca să se uite de pe ele tot la cer...
M-am ridicat clar la două palme de nisip. În fereastra următoare, m-am transformat într-o doamnă cu hârtii şi l-am asistat la oră pe Petre, cel de istorie, să văd cum îşi antreneaza şi el copiii în primul razboi mondial...
Cafea - miam-miam - pauză, să nu uit lumânările, unde eşti Dorule de română?! Să fie cât un câmp de licurici joi

seara, va fi comemorare, pentru că joi gândim la Eminescu, aşezaţi ghemuit pe unde ştim, cu lumânările în mână şi şoapte-cor, ce se leagănă sonor în timp ce alţi copii ca noi, dar mai poeţi, vor deschide cărţi şi caiete, ca să-l cânte...
Înapoi în Egipt!
A treia oră din zi, n-au nici o vină micuţii aceştia că trebuie să mă repet, deci de data aceasta coborâm din ceruri pe pământ, ca să ajungem la nisip...
Ies prin altă fereastră, gâfâind uşor, şi-mi trebuie un covrig întreg ca să mă scutur de nisip. Pentru că urmeaza trei axe şi reprezentarea dreptei în trei plane de proiecţie. Copii mai mari. Spaţiu de manevră mai strâmt. Fără lumea poveştilor, fără alinturi. Doar zâmbete provocatoare, spre întrecere şi scăfârlii scărpinate cu o mână: Iese, nu iese. Unde mama e punctul ăla? Cine se mai gândeşte la un simplu copil egiptean?...
Altă fereastră.
Unii şi apoi alţii, foşgăială ca în filmele acelea cu Asterix şi Obelix. Clap-clap, fiecare cu ciocanele şi cuiele lui şi materialele lui. Să iasă construcţia. Iau hârtiile, îmi termin sticla aia cu suc amărui-acidulat, bine-bine, da-da, ha-ha, probleme organizatorice, în birou cu băieţii mei, doi. Uit Cartea Mea Pe Masă şi drăcuiesc în taxi că voi sta ca peştele fără bicicletă seara, fără piticii mei din frăţzia inelului, îl văd pe şofer că-şi face cruce în dreptul bisericii şi gândesc cu efect întârziat (cam pe podul de peste Criş), că uite, n-avem cum să o dăm în bară dacă un fan al manelelor îşi face cruce încă. Îmi amintesc aceeaşi imagine de acum un an, aproape identică (oarecum pe lângă Biserica cu Luna), când taximetristul tot cruce şi-a făcut, chiar dacă muzica era alta, şi zâmbesc oftând în sinea mea: iubesc românii ăştia... maşina sare groapa, semn că am ajuns la Cetate, contorul face blik, dau ultimii bani la taximetrist, ruşinându-mă pe mine cum pot să-i înghesui pe unii, din vârf de la Bucureşti, pentru gropi şi urc la ateliere.
Iar gândesc la copilul egiptean şi îl invidiez pentru ziua lui caldă. Arcadele logiilor zvântura frigul, fetele stau cocoloş pe lângă calorifere. Mihaela, lungana şi asistenta mea preferată, îmi intinde un pahar de tonomat (nu ştiu cum se numeşte maşinăria aceea) cu ciocolată fierbinte. Îmi spune cald: Dani, şi în secunda aceea îmi vin în minte toate variantele inventate de unii şi alţii, ale numelui meu: mama şi Marcus şi Umberto - Dănuţa, Cătalin - Dragodana, Raimar - Bella, Mihaela - Tu, Dorin - Auzi, Nicola - Dănuţule, Ilarion - Danusyia, elevii - Doamnadirectoare, Zoli -

Dumneavoastră-tu, studenţii - Doamna S, şi tata, Dana (draga).
Mă hotărăsc, iubesc ultima variantă, ciomciolesc din ciocolata lichidă şi mă apuc de tocat mărarul. Uit complet de copilul egiptean. Alcătuirea unei compoziţii, pornind de la studiul desenului ce propune stilizarea elementelor formale într-o altă ordine compoziţională, prin compunerea şi recompunerea elementelor într-o nouă structură sintetică, menită să favorizeze explorarea mijloacelor plastice. Se vor urmări pricipiile de organizare ale suprafeţei: echilibru, armonie, unitate, diversitate în unitate, ritm, alternanţă, simetrie, unitate compoziţională. Tehnica la alegere, spaţiu de desfăşurare pătrat. Douăzeci şi trei de studenţi.
Douăzeci şi trei de compoziţii.
După prima lucrare începe să mi se facă deodată cald şi intru aşa, într-un lichid de imersie, care-mi îndulceşte, în timp ce-mi ascute, simţurile. Sunt studenţi cât ziua mea de naştere de mulţi, şi alte lumi fiecare, şi îmi amintesc deodată de vremea când eram furnică. O iau furniceşte-voiniceşte la picior şi trec spre epuizare, din spaţii colţoase în pete picturale ce fuzionează, preţiozităţi, şi-mi aduc aminte că ar trebui să-mi schimb ochelarii, pun degetele în schimb, să pipăi suprafeţele de care mi-e poftă, trag aer în piept şi mă uit la Mihaela când trebuie să iau o altă decizie, alt vocabular, altfel inventat, ca să tragem de lucrare noi două, dacă fata e cu ochii pe ceas că o aşteaptă flăcăul la barul de sub blocul meu, dau să merg mai departe şi mă răzgândesc smucit, nu mai sunt cu borduri aurite, ci cu colţuri, îmi vine să aprind o ţigară ca să câştig apoi timp, ies din hăţiş şi intru în altă lucrare, unde povestea abia se vede de tremurătoare ce e. Să nu greşesc, să nu lovesc, îmi spun, uite ce bune intenţii în liniile lucrării, hai să ne odihnim, hai să pornim de la capăt spre miez, unde sunt culorile? de ce prea multe culori? ce înseamnă acordul complementarelor şi de ce mă dor dinţii când complementarele ţipă, unde mi-e pătratul, vai, câte pătrate şi, când ajung la capăt şi iar se formează un rând, îmi trec prin minte sirenele acelea din vis şi îmi spun: har domnului, bine că am ştiut să le visez colorate în acvariu !
Cobor trepţile aruncând chiştocul în cilindrul scrumieră, şi în lift, până la şapte, mă gândesc la baia cu spumă. Ura!

Motanul Igor ia primul masa, vin copiii la ora de pictură, unde e cartea mea cu hobbiţii? Încep a treia oară romanul lui Agatha, n-o să-l citesc niciodată pe de-a-ntregul, dar lasă, mi-e drag Poirot.

Vine Guido, info-man, elevul meu preferat de acum un million de ani. Ţ, ţ, ţ, trebuie dat jos tot, PC reformatat, că e bătrân. Trebuie reinstalat tot la nivel superior. Până atunci, salvaţi vă rog căsuţele. Fără rezultat. Stocul e prea mare. Sacrific pe cele cu imagini trimise. Degeaba. Le împart pe grupe, e ca şi cum îmi vând copiii. Mai bine pe mal de apă, cu buzunarele goale pline de greieri... mă bate un gând... Văd malul de apă şi de aici, clonc, copilul egiptean.
Sună Alexa şi din Egipt trec la greci, pentru că desenam după Diana, capul de ghips. Mai e băiatul de la arhitectură pe partea cealaltă, dar el desenează sfere, Guido înfulecă tartina de pe farfurie, PC-ul – clap-clap, Igor se urcă, impertinent pe masă, printre culori şi Santana cântă *corazon espinado*. Nu mă pot gândi deci la copilul egiptean.
Tic-tac, uite ora şapte seara. Pleacă toţi în ordinea inversă sosirii, tic-tac ceasul, mă uit puţin prin colţuri, după un spaţiu alb, masa de seară, îmi mănânc rytmonormul, îmi verific căsuţele.

Tu.

Fac rapid socoteala: ce zi e azi? Unsprezece. Şi înţeleg că definitiv am învins Semnele.

Atâta vreme cât, pentru mine, cifra unsprezece poate însemna şi cifra doi, formând o Zi Ca Un Ou Cu Două Gălbenuşuri şi încape în Ziua Asta A Mea, Toată Viaţa Mea, Tu, hi-hi, mama lor de Semne!
Mi-am amintit de o zi din viaţa unui copil egiptean şi mi-am promis ca mâine, când trec pe la mama, să caut cartea aceea şi să am curajul să o citesc. Nu m-ar mai mira ca mâine să descopăr că personajul acela sunt tot eu, într-o altă viaţă anterioară, născută, din păcate, într-o zi ca un ou cu un singur gălbenuş.

DESPRE DEDIN ÎNSPRE IUBIRE

Râul scaldă amurgul în verde malachit,
în minele meu, adâncul liniştii scufundă
o linişte şi mai mare,
în noaptea apei, un albastru şi mai adânc…
Volburi învârtite lucrurile lumii
în bronzul vechi al apei, muiate pe pământ,

tu dormi în fân şi mâinile tale
îmi pipăie culoarea prin firele de paie,
fără să ştii…

EXPERIMENT DUPĂ O ALINIERE

(Lui Adrian Franz Bernacsek)

Motto:
Acolo unde visele lipesc graniţa dintre cer si pământ
acolo odată, am pierdut un gând...
Şi căutând drumul înapoi către mine, am construit un telescop,
l-am îndreptat spre cer şi am pornit-o agale spre stele...

foto- Adrian Franz Bernacsek

o planetă suprapusă pe soare,
privită printr-un telescop,
este o sferă ce preface
norii în pietre
şi pietrele în punct,
din apa fântânii
cerul clocotind,
în alt fel,
sub un semn
împăcat
de miracol.
nocturne,
ierburile de vrajă năpădind purpuriu templul,
soarele
invadat
de o planetă..

A fost odată ca niciodată, o poveste despre un băieţel pe care-l chema Oblio, cu tichiuţa ţuguiată pe cap şi cu o planetă sunând din clopoţel, în vârf..

ŞAPTE MOTIVE DE AMĂREALĂ A UNOR ZÂNE, PITICI ŞI PRICOLICI

(în şoaptă, lui Bogdan)

UNU

– Lângă o piatră albă, ciuperca unde trăiesc zânele, piticii ori pricolicii s-a uscat –

Au fost odată doi pitici. Unul Roşu şi unul Verde.
Locuia fiecare într-o scorbură şi amândoi aveau papuci de casă. Cartea cu ilustraţii, şi la vremea aceea, eu încăpeam în căsuţe.
Şi a venit o ploaie mare, ce a înghiţit papucii unuia dintre pitici. Nici ploaia, nici zelul cu care au ajutat celalalt pitic şi vieţuitoarele pădurii, nici că povestioara s-a terminat cu bine nu m-au atins aşa ca dispariţia acelor papucei roşii cu cănac...
(Povestitorul a stabilit, probabil, că singurele obiecte din casă, după care nu plânge cu siguranţă nimeni, sunt papucii.)

Dar eu mă întreb şi acum... Cu ce inimă a putut omul mare să lase asemenea mici şi delicate vieţuitoare ale pădurii, desculţe prin lume?...

DOI

– În pădure intră, tropa-tropa, Gică Fleaşcă *resources*, la mina *gould* babană –

Licurici-scăpărici, puncte de aur topit, zburătăcind în înserările smălţuite, şi irizările lor oglindindu-se în albastruri cerneală ale vacanţelor, în orăcăieli de broaşte încâlcite în propriile lor verzuri-brotăcel, şi cârd de copii pe luncă, bătând o minge roşie cu buline... (ruţă ruţă mămăruţă)...

Mi-au rămas prafurile copilăriei doar pe mâini, ele sunt licuricii mâinilor mele.

TREI
- S-au văzut de zor, la televizor -

Imaginea unei imense săli în care toţi dorm un somn dresat, spectacol în reluare, şi ei ştiu când să aplaude şi visând în somn.
Doar sfinţii zugrăviţi în humă, ne veghează somnul inconştienţei...

Să fii responsabil pentru ceea ce îmblânzeşti...

PATRU
- Au desenat morcovi, a trecut iepurele prin poiană şi a ros desenu'-

Nu mai sunt morcovii... Dar există alte desene, piatră pe piatră, până sus la cerul care începe din capătul zbârnâitului unui cărăbuş de mai...

Iepurele Alb al Lunii, cocoţat pe-un colţ de Lună, ţine strâns sfoara de mătase din care împleteşte o punte...

CINCI
- Au vrut s-o vadă pe Julia Roberts în rolul Zânei Clopoţel cu Peter Pan şi în rol de tată, da' nu mai erau belete la cinemau -

Fiecare zână cu clopoţel se ţine de mâneca unui tată...
Am cumparat, vânzându-mi toate lucruşoarele preţioase, două bilete la cinema, şi nu mai am tată...

Tata sunt eu de-acum.

ŞASE
- Li s-au impus vize pentru a ajunge pe Mont-Saint-Michel, la Congresul zânelor, piticilor şi spiriduşilor -

Noaptea îşi închide secretele în ouă ascunse printre flori de câmp.
sau: noaptea răsar din ouă secretele florilor de câmp.
sau: secretele nopţii sunt ouăle florilor de câmp...
sau: noaptea, florile de câmp îşi depun secretele, în propriile ouă...

Noaptea florilor de câmp naşte din ouă secrete...

ŞAPTE
- Alte motive -

Câtă vreme Eu sunt Piatra mea Albă, Zânuţele, Piticii sau Pricolicii n-au voie să se amărească.